

האוצר

מספורי צדיקים

מהרב הקדוש הרי"י חייאל מיכל זצ"ל

(חתן הרח"ק ר' ישראל בעש"ם זי"ס)

ועוד ספורים הרבה מצדיקים וקדושים זי"ע.

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ד

בהוצאת בית הדפוס ליבסקינד, ווארשא, סווייצערסקא 30

סיפורי צדיקים

לוח המפתחות. מספר סיפורי צדיקים. מעשים נפלאים ודברים נחמדים מקדושי עליונים מלאכי אלהים אהובי עליון ית'ש. דברים אמיתיים וציל לעה"ב.

יב מעשה נוראה שהבעש"ט מרח ונסע על החנות מקורב שלו ועיו נתקרב אליו המיד חס א זין ומהנגד גדול. תולדות והתקרבות הרה ק היר בענדילי מויטפסק זיל אל הרהיק הבעש"ט וצוקלה"ה.

יד גודל כח אמונה אפי' פשוטה מאיש פשיט כנגב א' שנסע אל הבעש"ט וצוקלה"ה.

יז הה"ק רבי ר' מיכילי תיכף אחר חתונתו התבודד בחדרו א"ת יום רצופים ואח"כ נעשה מלמד בבראד ושם הציל את הבעש"ט וצוקלה"ה מחר' שרצו הנדולים בשם להחרימו ח"ו והבעש"ט החזיק לו טובה גדל זה.

יח הבעש"ט וצוקלה"ה פעל זה אצל השית שהיה המבילה בבוקר קודם התפילה כמו הענית יום אחד.

יט מלידת המניד הגדול רבי ר' בער ממעורומש וצוקלה"ה הוכה לשלשה הוהב עד ביאת המשיח בב"א.

כ סיפיד יפה מהרוינר וציל על המניד הגדול רבי ר' בער זיל.

כא המד' הגדול הנזיל ביאר מאמר הנמרא: ככה רבי ואמר יש קונה עולמו כשעה א' כו' יכה ככה ע"ז. והרה"ק הר"י זיל מלובלין אמר ע"ז פי' אחר למה בכה. והמניד זיל קלסיה לפי זה.

כב הרה"ג היר אהרן קרלינר וציל הגדול בעיג א' הביא לו מעולט העליון פי' על קושיא שנתקשה בו בש"ס.

כג הרה"ג היר יורהני וציל מגרידונג הלך לבקר חולה איש פשוט וראה מנירה מאש עיג ראשו.

כד החכת הדיבור קצת על שכח מעשה אלהינו ית'ש ממני המאסף העני ממעש ומדעת.

כה ההיק המח' חסר לאברהם הגדול להה"ק רבי ר' אלימלך וציל. ושם מאיש הוי"ט ר' כרדכי איינבורד.

כז מהדיוט א והיה אדם כשר זכה להשמע תפלתו במלואם וירדו נשמים ע"י תפלתו מה שזכה עבורו שנהג בקדושה בגליונות המפרים.

כח מה שסיפר הרה"ק הר"י ישראל אברהם וציל

א מהדייטשל. חתנא דבני נשיאה חתן רבינו רבן של כל בני הגולה הוא מרן הבעש"ט וצוקלה"ה. בעל הצדיקת מ' ארל זיל. אביו האחים הקדושים הה"ק מסדילקוב בעהמ"ח מ' הנחמד דגל מ"א. ואחיו חה"ק רבי ר' כרון וציל מעשה נוראה ונפלאה.

ב מעשה נוראה מבעל תשובה מלעמברוג וכתבה בפניקס הישן דשם.

ג פעולת הבעש"ט וצוללה בעיר סאמניב שעצר הרבר בשם בגודל קדושתו.

ד הה"ק מפולנאה טרם שנתקרב להבעש"ט וציל וישב בהקרוי של הבעש"ט וציל ולמד. שלח הבעש"ט את אליהו הנביא אליו ונצחו כריבוריו הקי וע"ז נתקרב לו.

ה הה"ק היר ווא"ף קוצים וציל מגדולי תלמידי הבעש"ט וצוקלה"ה שנסע לאה"ק ורבו הבעש"ט הזהירו שידע מה להשיבו. והוא לא השיב כהונן כי לא שם לבו המהור לזה ועיו חזר הגלות לאיתנו בעוה"ד.

ו בשם הבעש"ט וצוקלה"ה הפי' מכלכל חיים כחסד כו'.

ז מה שסיפר הבעש"ט וצוקלה"ה להרה"ק מפולנאה מעשה מנ' סוסים. עוד שם מה שהשיב הבעש"ט תשובה לענונה א' קודם נמ"ז ביציאתו מבבלים.

ח שהיה הבעש"ט וצוקלה"ה אה דמתה כה ה"ד שכתו מעיר טוטויעב בילדותה. שצפה הבעש"ט ברוהיק שהקדש שיש כרבים לעיני אוה"ע.

ט מעשה נוראה ונפלאה מן ממזר תלמיד חכם שהיה אבל על אמו שמתה לו והבעש"ט וצוקלה"ה נסע אליו עם תלמידיו הקדושים לנחמו.

י רב א' במדינת ליטא מהלמירי הבעש"ט וצוקלה"ה רצה להמיר רחיל והבעש"ט הצילו מדרת שחת בנידל יגיעה. ע"י קדושתו וקדושת מעורת מלכה מלכה שהיה נזהר תמיד לקיימה. ולהלן סי' צי נ"כ מסעודה זו עיש.

יא איך הה"ק מפולנאה נתקרב אל הבעש"ט וצוקלה"ה להיות תלמידו וגם סגולה בשם הבעש"ט ויע.

מ מארמויך וציל הנל עוד בענין זה מעליה נשמה.

מא כהרה ק הר' מאיר פרומישלאנר והריוניר וציל מעליה נשמה.

מב שסיפר הריוניר וציל מההיק הר' משה מבראד שין זיל שהיה לו דיה עם דגמיה לפני האבות הקדושים והיר משה הנל וכה ברין.

מג מהרהיק הר' אהרן וציל מטשדנאביל שפסק בין החי זבין המת שיתן החי לירשי המת מרצית כל העני ועיני הצילו מעונש מענה.

מד מהרהיק המוכיח וציל החיה את המת הנרנר הוא מהרהיק הר"פ מקארין וציל.

מה מהרהיק הר"פ מקארין וציל אברך א חשב לעשות עבירה כו' ולא עשה ועיני נעשה מכולכל וממורף מדענה.

מו מהרמור הרדים זיל מטשארטקוב סגולה מה שיאמר מי שירא מקול רעמים ושם קצת שבח מהרהיק ר"פ וציל.

מז מהרהיק הר"פ זיל כקארין מה שאימרים העולם אורח מביא רפיאת רמו לוח.

מח מהרהיק הר' יאסילא יאמפליר וציל התפלל בעד מהיק הר' משה ליב וציל מטאסיב שיהרפא מחליו ונתרפא ושרח לו מכה בהשואת חן כו'.

מט מהרהיק הר' הנל בירך את תושבי הכפרים היחידים שאי הנרשו ממורתם. מהרהיק הר' הנל שיבת את אמו ביום היאיצ שמאי שזכהה לגילוי אליהו ז"ל.

נא ארמויך מהוסאמן וציל סיפר מרבי ד' בירן ומרבי ר' נתום בענין תיקן נשמה.

נב שסיפר אבי מויר הרב זיל ששמע מפי קדשו של מהרהיק מאפטא וציל שהציל סת א' מעונש מעיה.

נג מהרהיק מאפטא שנננב מאהו היוניר שיל עם ח המו ונור על הננכ את רא יחזיר הנניכה רא ישרים את שנתו. והחזיר לו כיו וטעות מ"ש בס' שיחות צדיקים בזה כו'.

נד א' נתאכסו אצל מהיק מאפטא בהיותו רב בקארנסיא בחז הס כות והיה לו אחריו וכו' ועיני זכה שהרב הכסית שיהיו לו ייאיצ עבדו הוא וורעו אחריו.

נה שרעיר מהיק הנל בתורת עדות מרבו מהרהיק הר' אלימך וציל שכל המחברים מעליית נשמה.

וציל בן הה ק הרבי ר' אסיא וציל כדורו מהרהיק רבי ר' אריסלך וציל מה נורא מעשיו אבר הטריהו את אליהו הנביא זיל לעוית שלא להטריהו.

נו שסיפר דודי אחי אבא מאיר זיל הרב הגי הר' ליב זיל מאוש צא על מהרהיק הר' ישראל אברהם וציל הנל ששמע מפי קדשו שיכול להביט מפי פרסאות סביבת עירו.

נז מהרהיק הנאון הנרול הרב משימיוזקע וציל מעוננה אחת. ובצא חן בעינו התונר.

נח מהרהיק הר' מ'בולין וציל לא רצה לישא הכלה שחו ועמד בניסוח מאשה א שרצתה לפתות אותו ואח"כ הוכרחה להורות ולספר כרבים המעשה שהיה.

נט כשם מהרהיק וציל בנוסח התפלה ותו שכר טוב לכל רבומחים כו' שאינו מוכו כ"כ. עוד שם מענין אתערותא דלהתא כו' כו'.

ס בחזר ובהולח עניים והדיוטים שפרו השבויים. ועבור זה פקדו מן השמים על הבעש"ט וציל להשיאם זה לזו ונדרו והצליחו מאוד בעשרות נרול ועל הנשואין היו ה' האושפיון וכ"א ה' נתן דרשה נשאנק.

סא כהגובלינר וציל שהיית לחיים ממנהיק רינים כו' במעשה שכא לפני כו'.

סב מהרהיק הר' מענדילי ויטפסקיר וציל עם השויב שחו שצוהו לבנות ולהשפיל את הסמ"א כו'.

סג מהרהיק הר' שמואל קאמינקר וציל ג"פ כתוב יהדו כעקדה. אמר טעם גם על יחזרו השלישי.

סד מהרהיק הר"ש הנ"ל לא היו ישראל ראויים לאיתו מעשה אלא בכרו להרדת תשובה לרבים וכו' היה דור ראי לאימ אלא יהורות השוכה ליחוד. מעם הנון ליה עש

סה מהרהיק הר"ש הנ"ל שסיפר מהרמבין הק' שבסיפור הכומר הנשיג סוד נסתר וכן הנשיג גם הוא.

סו מההק' הר' מענדילי מקאסיב שהיית לחיים מועיל לישועה כו'. וזכרנו לחיים י"א תיבות כו'.

סז מהה ק הר' מאשילי מטשדנאביל וציל בענין עריית נשמות.

סח מהרהיק הריוניר וציל בענין עליית נשמות.

סט מהרהיק ארמויך זיל מטשארטקוב מעליית נשמה.

צדיקים לוח המפתחות סיפורי

עראה אשר הכעשית חתיה אשה שמתה. וכן היונה ספר לו משה נפלה מאין הרבי ר' בער זצ"ל שצפה ברוח הקדש כו' והציל את היהודי כו'.

עב מ' יאסאי שבנעם עליו הרהיק הר"מ מ-ש-נאכיל לענשו עונש מיתה חיו והיונה ר"ל הצילו בכח קדושתו. ועם הערה בחשכל ממני המאסף בערה"י.

עג אשה זקנה מאד חיה 126 שנים ע"י ברכת רבעש"ט זצוקללה"ה.

עד הרב ר' זוסא היה רבנו בקודש שלא לובר הנו לי מה לאכול. רק להתפלל ולומר בעת שהיה רעב. רבשיע הזמן לזוסא מה שיאכל כי רעב הוא. וניעצו הכשמים שרא להביא לו אכילתו עד שאמר להם להביא. ולא ערלה ביום כו'.

עה נשאל רבעש"ט זצוקללה"ה על מי ש חול' המראך לימד ליוסף שבנעם לשון. אך אפשר ר"ל להיות עפ"י שכל אנשי הלכד ע לשון בלינה א' שבכל לשון יש כמה אלפים תיבות. ואמר רבעש"ט תורה ובשעת הדרוש השיגו התלמידים ד"ו.

עו ירא שמים א' מצא א' ר"כ בטינופת ולא היה לו מאומה על הוצאת שבת ורא רצה ליהנות מזה ונדר זה לעניים, וניהן לו סך יותר בסהרה על הוצאת שבת.

עז הרה"ק הר"מ מבא"ד נזר על הארץ לא תנובו. היינו שתשליך הגניבה שהטמנו בתוכה החוצה. וכן הוה.

עה הרה"ק מבא"ד ז"ל הנ"ל רקד לפני הכלי זמר בשואי בן המלאך זצ"ל ואמר שגם אדוה הנביא ז"ל רוקד לפני הבין ואין לא ארקד אני.

עמ הרה"ק רבי ר' ברוך זצ"ל היה יועץ על העיבות שר הה"ק הר"מ הרב מבא"ד וע"ז מב"ג הקטרוג של הס"מ כערה. עוד שם מה שאמר הרה"ק הנ"ל להח"צ הר" שאל מקאניקע במיצו"כ על קטרוג הס"מ לעין צדקה. עוד שם ביאר נהמר על מדרש פייאה.

פ הרה קר' אלימך אמר התלמידו של הרב מבא"ד שאינו נכיר את הרב מבא"ד כמי שסביר עמכרו.

פא הרוינר אמר עזריכן לידע שאינו מכיר את צדק הדור ואין לו בו שום השגה.

פב מאמר יקר מהרוינר לכאר מ"ש בש"ס ביצד

עד המניא ועד בכלל כולם היו בעלי דוה"ק בעלי נילוי אליהו ז"ל. וסיפור מבעל הציצ ז"ל.

נו ש"יב הישן דפה שמע מפ"ק הה"ק הנ"ל שהשואל עצה ממנו כשואל באורים ותומים.

נז הרה"ק הר"מ פרומישלאנר רצה להעביר ש"יב א' מרמה הדינון כו' והה"ק מאפמא לא הככים לו בזה.

נח הושבי עיר א' ההלוננו לפני הה"ק הנ"ל על גודל ענים. ועוד נוסף עליהם מכת הרבר רח"ל והרב בכח והתפלל עליהם והמתיק הדינים מעליהם מכל וכל.

נמ מהה"ק מאפמא זצ"ל רמו נכון על תיבות אלו ההופכי הציור אנים מים.

ס מהה"ק הנ"ל ביאר מדרש פליאה בענין מרדכי ואסתר שבם מספר שם הוי"ה ב"ה.

סא מהרה"ק ארמיר מסיג מהראי זצ"ל בפסוק אל הרמי בנפשך להמלט כו'.

סב מהה"ק מפמא זצ"ל ע"י שמש א' נתישב הלשון בפסוק אל יעשו עוד מלאכה לתרומת כו'.

סג אבי מורי הרב ז"ל שמע כפ"ק הרב ר' יצחק בא"ד זצ"ל עסיפר דבר נפלא מהמניד מקאויניץ זצ"ל.

סד שופר הרב הר"מ אדמיר זצ"ל מצ"שארקוב מעשה נפלאה מהמניד זצ"ל מקאויניץ.

סה מאדמיר הר"מ זצ"ל הנ"ל ענין נפלא שאמר לכוסמן א' שרצה הנחה על הרענדא שרו מהאדון שלו.

סו מה שאמר ארמיר ז"ל שבריר הוה יש ג"כ צדק גדול כמו ה שבני ז"ל.

סז מאדמיר זצ"ל הנ"ל לקרות שם הילדה שהוליד צרלפנית כעם אבו דשמיון ומצא כרש"ל שם בכסם ביב ששם זה הוא פגולה כו'.

סח ענין נורא נפלא מהתונר מ"ך ישמעאל. ושנהגיה אלו רוד העיה וניצולו עיני כל היהודים אנשי מדינתו.

סט ג' ענינים נפלאים סיפרה הרבנית אשת הה"ק הר' מענדילי פרומיניב מבעלה הרב רנ"ל להגאון הר' יעקלי ז"ל בעהמ"ח ס' מילא הרועים.

ע מרווינר זצ"ל שככה ברכתו נפקדה האשה עסק לה סדר נשים ושם הבן אלמר כו'.

עא הרוינר זצ"ל שאל את זקן א' אם הכיר את רבעש"ט וסיפר לו הזקן

נציל עם איש שנוהר מאד בסעודת מלוה מלכה.
נמ מעשה נורא מהרה"ק ר' ברוך וציל מבעיוביו שצוה לזוג א' חשוכי בנים שיתגרשו מחמת זה שלא נעשו אצלם כהונן הקפות הכלה לחתן בעת הנשואין ולמחרת ציום לחזור להנשא זליו זהו אל בעצמו ה' השושבין [אינטער פירער] שלהם ונפקרו בזשיק ועיישה.

נצ מעשה מהרה"ק אדמו"ר רא"י וציל מסיג לענין שלא להשתמש בזכות אבות וגם לא בקדושת א"י כאשר יסופר מעשה נוראה.

נצא מהרה"ק הר' ר' מאירל מפרעמישלאן וציל והרה"ק הר' יעקב יוסף וציל מאוסטרהא.

נצב הרה"ק הסבא ר' ארון קליוואנער וציל איך שבא אל הה"ק הר' וועלוויג וציל מייטאמיר בהמ"ס אור המאיר.

נצג מהרה"ק אדמו"ר מאפמא וציל זי"ע ועכ"ל.

כיצד מרקרון לפני הכלה.
פג הרוז נר זיל עמד שעה א' רצופה בחוץ בעת הקור, והלך יהף.

פד הווינר בעוד היהו ילד בן ששה שנים בכה קודם שינתו ע"ז שכמה פעמים הרים ידו היום שלא לש"ש וסיפרו לו עובדא זו עת היהו פה בקאמיניץ והשיב שזוכר זה והיה אז בן שנה שנים.

פה הרוינר וציל אמר שיש ב' תורות, תורת הבהמה והעוף ותורת האדם, תצרת הבהמה והעוף היינו מה שפוסק הרמין כשר ומרפה ותורת האדם היינו הצדיק יש לו כח להופיע בלב האדם שלא לעשות כה שאסור ונקרא פוסק בתורת האדם, וגם מעשה נפלאה.

פו מידת הה"ק הר' אורי מסטרעליסקי וציל.

פז מעשה יפה מרכינו הגי בעל הש"ך וציל.

פח סיפור הרה"ק הר' מאטילע מטשערנאבל וציל אשר קרה בימי אביו הר' נחום

הסבתות ומכתבי מליצה יבואו בסוף הספר

פתיחה

אמר המאסף, ראיתי לפתוח בפתיחה זו לספר, סיפורי צ"ל וננימט' שמי אברהם יצחק] מעשה הנריא הלוי סכ"ק הה"ק הר' יעקב יצחק זל"ה מלובלין, וכבוד ירידנו הנכבד המופל' הר' יהושע חזן בהקלויז של כ"ק טרן בשארמטוב ג"י טיפר לי ששמע מאיש א' מהימן ששמע מן הרב הגאון הר' ליבוש וציל מווישניצא חתן הגאון הגדול הר' משה וציל מייטערביים. בעל המחבר שו"ת השיב משה, שסיפר מעשה זו ששמע מפי מורו הרב הקדוש הר"י וציל מלובלין, וזו תוארה :

הרב הגאון הקדוש הר' יעקב יצחק וצוקללה"ה מלובלין, פעם א' עבר דרך קלויז א' וראה שיוצא כשם איר גרו"ל, היה מדמה ברעתו שיושבים שם איוו אנשים שלומדים תורה לשמה, זנכנס לשם לראות, וראה שני חסידים יושבים ומדברים ביניהם איוו דיבורים ואינם לומדים, שאל אותם הרב, אחיי מה אהם מדברים, השיבו לו שמדברים איוו דיבורים מצדיקים, הרב בשמעי זאת נהפעל מאוד כי הבין שע"ז יוצא האור וסיפדים זה גרם את האור, פתח ררב הק' ואמר, עכשו מתורץ לי מה שהיה קשה לי זמן רב בכשנה דאבית פ"ג מ"ב, שנים שיושבים ויש ביניהם דברי תורה שכונה שרויה ביניהם שנאמר אז נדברו לראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב בכפר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, והיה ק"ל בזה הרפת, א' דקרוק לשון דכתוב אז נדברו, שהוא לשון נפעל, הול"ל אז דברו או מדברים, הב' כפ"ל הלשון, ליראי ה' ולחושבי שמו, לכאורה דמכנין אחד הוא, ויותר קשה לי על פירוש רש"י והר"ע ברטנורה, שפירשו איש אל רעהו הרי כאן שנים, מאי קמ"ל צפירושם זה שנפ"לא יובן זה, ועכשו שראיתי זה נתיישב לי רכל על כנון

סיפורי פתיחה צדיקים

6

בן ירוע מאמר חו"ל (ביבמות דצ"ו ע"ב) מאי דכתיב אנורה באהלך עולמים, וכו' אפשר לו לאדם לגור בב' עולמים, אלא שהתפלל דוד המלך ע"ה שיאמרו אחר מותו דבר שמועה משמו כו' כאלו שפתותיו רובבות בקבר. ע"כ. וזוה אתי שפיר ומתירץ הדקדוקים הנז"ל, דהמשנה הנ"ל באבות מירי גם בשנים שיושבים ועוסקים בל"ת היינו בספרי צדיקים וגם בזה אמרה המשנה, שכינה שרויה ביניהם" וגורמים בזה אור הקדושה. וראיה מהפסוק הזה אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו. ויראי ה' היינו הצדיקים איש אל רעהו, הם אלו האנשים שבספרים עבשו ביניהם מהצדיקים, וא"ש הלשון נדברו בלשון נפעל, היינו יראי ה' שהם הצדיקים, הם נדברים. בן איש לרעהו, וזוה ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ה' ולחושבי שמו, היינו שנצטח מזה פעולה טובה לשניהם, ליראי ה', היינו להצדיקים שמדברים מהם, שע"ז שפתיתם רובבות בקבר, ולחושבי שמו, הם אלו האנשים שיושבים פה ומדברים ביניהם, שגם להם פעולה טובה, ששכינה שרויה ביניהם וגורמים השראת האור דהקדושה, וזוה יומתק לחיך פירש"י ורע"ב שפירשו איש אל רעהו הרי כאן שנים, היינו שהפעולה הטובה היא לשנים להצדיקים הנדברים, ולהאנשים המדברים, והבן ודפח"ח, ע"כ דברי קדשו, זכותו יגן עלינו ועכ"ז אמן:

המעתיק ספר הנחמד הקדוש שער התפלה מהרה"ק ה"ר חיים זצוק"ל טששערנוויץ הישיש המופלג מוה' הירש גרשון ז"ל כמבואר בהקדמה בספר הנ"ל והרה"ק ה"ר מרדכי זצ"ל מקרעמיניץ שכרו להעתיקו שיהיה ראוי ליתני להדפוס, סיפר ה"ר הי"ג הנ"ל, שנסע לכ"ק אדמו"ר הזקן מרוזין זצ"ל, ובכוואו לפניו לקבל פרידת שלום לנסוע לביתו, אמר לו רהיג"ד להרה"ק מרוזין מי יודע אם אוכל לחיות עוד את פניכם צחיים חייהי, לכן בבקשה מכם הגידו לי איזו דיבורים טובים זיי זאלין מיר ניצין אויף תמיה, הרהיג"ד המבקש היה סבור שיאמר לו הרב שיבאו למחר כי צריך ישוב דעת לומר לו דיבורים יקרים, למיפולג בחכמה כמוהו, והרה"ק השיב לו תיכף ומיד אני אגיד לכם דיבורים טובים זיי זאלין אייך ניצין אויף תמיה, קודם ביאת המשיח וועט הענגין ראם יודישקייט אויף אַ האָר, איז די עצה מי זאל זיך צו נויף געהן ככל שבת מי זאל שכוונן פון צדיקים, זה הוא לחיווק האמונה, וזה מרומו בכתוב בתורה, האספו זאגידה לכם את אשר יקרה אתכם באחרית הימים, האספו עשו לכם אסיפות, זאגידה לכם עשו לכם אגורות, הפעילה מזה, אשר יקרא אתכם באחרית הימים, יקרא מלשון קר וציון. וזאם וועט אייך קאלט מאחין ביחירת הימים, האסיפה והאגורה יהיה הרופה לזה, ואני מתנה עמכם ג' תנאים, איר זאָלט דאָס מקיים זיין, איר זאָלט ראם גידענקין, איר זאָלט דאָס תמיד דער ציילין, ע"כ דברי קדשו:

וכעין זה אמר גדיל א' שזה רמוז בקרא, לא תאספין לתת תנן לעם כו', תיבה תאספין היא באר"ף באמצע התיבה שלא כמשפט, הוא רמוז לזה, כי פרע"ה הוא הס"ט אותיות פרע"ה הוא הער"ף כמ"ש בספרים, הס"ט מען ואמר לא תאספין, לא תעשו אסיפות, פן יוגרם מזה לתת להם תנן, תנן ר"ת ב'מסתרים ת'בכה נ'פשי, והס"ט אינו רוצה זה כמובן. ע"כ צריכין לעשות היפוך רצון הס"ט ודוקא להתאסף וכו' שמוה יוגרם הר"ת תנן, במסתרים תבכה נפשי, היינו דהחורי תשובה להשי"ת ע"כ דפח"ח. . .

הנה משני מעשיות האלו מדברים הקרשים האלו מאלו הצדיקים הקדושים ז"ע ועכ"ז יובן היטב לכל כביני מדע ולכל המאמינים בהי ית"ש ובצדיקי הדור כמו שנאמר ויאמינו בהי ובמשה עכ"ו. גודל ויקרת הדבר זה להאמין בצדיקי הדורות שבצילם אנו חיים בעוה"ז ובעוה"ב כידוע ליודעים וזה הוא לשון הזהב של אדמו"ר הגאון הקדוש האלקי הרלי זצוק"ל בספרו הנחמד ספר קדושת לוי בליקוטים רק"ב

סיפורי פתיה צדיקים הד

ע"א ויד, איתא בגמא רבי אליהו דהשי"ת יש לו נחת רוח כשספריים בשבח ישראל המעם דאסור להסיח דעתו מתפילין דכל אדם צריך לעסוק בתפילין, דהיינו או לספר בשבח השי"ת דהיא תפילין של ישראל שזאמר בהם שבת השי"ת, שמע ישראל, והיה אם שמוע, קדש, והיה כי יביאך, או לספר בשבח ישראל, דהיא תפילין של השי"ת, דאמרינן בגמ' ברכות, בתפילין דמארי עלמא זאמר שבת ישראל מי כעכך ישראל כו' ע"ש עכ"ל הק' דפח"ת, וכ"כ עוד שם דיבורים כאלו בפרשה בא דף מס' ע"א בר"ה ואמרתם זבח פסח הוא להי, כו' וז"ל הק', שם, ואמרתם זבח פסח הוא להי, והנה יש להבין שאנו קדיין את יו"ט המכונה בתורה בשם חג המצות אנו קדיין אותו פסח, והיכן רמזו זה בתורה לקרוא יו"ט זה בשם פסח, הלא בכל התורה נקרא יו"ט זה בשם די המצות, והנה כתוב אני לדודי ודודי לי, דהיינו שאנו מספריים שבחו של הקב"ה והקב"ה מספר שבח ישראל, וכן הוא שאנו מניחין תפילין וכתוב בהם שבח של הקב"ה, והקב"ה מניה תפילין שכתוב בהם שבח ישראל, ובוה מובן מ"ש בתר"א דמצוה לספר שבחן של ישראל ויש להשי"ת נחת רוח מזה שמספר בשבחן של ישראל, ונראה המעם משום דאסור להסיח דעת מתפילין ומצוה ע"י כל אדם לעסוק תמיד בתפילין, דהיינו או לספר השבח של ישראל דהיינו תפילין דמארי עלמא שכתוב בהן שבח של ישראל וכדאמרינן בגמ' תפילין דמארי עלמא מה כתיב בהן מי כעמך ישראל כו' או לספר השבח של הקב"ה דהוא תפילין של ישראל שכתוב בהן שבח השי"ת דהיינו שמע וכו', והיה כי יביאך, ונמצא תמיד אנו מספריים שבח השי"ת והשי"ת מספר שבח ישראל, והנה חג המצות נקרא על שבח ישראל כו' וגם צידה לא עשו להם כו' נמצא נקרא חג המצות ע"ש ישראל שאפו את הכעק עונות מצות ולזה בתורה נקרא יו"ט זה בשם חג המצות כביכול השי"ת מספר שבחן של ישראל, ואנו קדיין היו"ט בשם פסח ע"ש שבח השי"ת ואמרתם זבח פסח הוא להי אשר פסח כו' שהוא שבח השי"ת ע"ד הפסוק אני לרודי ורודי לי כו' עכ"ל הק' והטהור דפח"ת ושי" :

המורם מזה שכל מי אשר בשם ישראל יכונה מצוה עליו לעשות נח"ר להשי" בזה לספר בשבח ישראל, שבח הצדיקים קדושי עליון עובדי ה' ית' בכל לב ונפש במסירת נפשם בכל עת ומדובקים בה' ית' בלי שכחה אפי' רגע א' ומלאים יראת ה' ואהבת ה' ואהבת התורה ואהבת ישראל, כנוודע דרך הקדוש מפי מרן קוה"ק הבעש"ט הק' וצוקלה"ה, כנוודע בספרי קודש מזה וכמ"ש בס' בוצינא דנהורא דיו"ז ע"א ע"ש :

ועלה בדעתי דעת עני, לקרוא שם לאלו הסיפורים היקרים שאני מעתיק פה בשם סיפורי צ"י, ואח"כ חשבתי שזה הוא במכוון כמנין שמי אברדם יצחק, והצדי' לכה מוכן הוא שמורה על תיבת צדיקים, וגם כל האותיות מן הני ב' תיבות, סיפורי צדיקים, הם במכוון בגמט' תר"ב אותיות כתר, להורות שאלו הסיפורים מצדיקים קדושי עליון אישי אלקים, הם כתר גזר ועשרה לראש אלקי הצנאוות ב"ה וכ"ש ונח"ר לפניו ית"ש, כמ"ש, לשון הזהב מהגאון האלקי ה"ר ל"י מבי"ד צוקלה"ת בספרו הנחמד ס' קדושת לוי ;

והנני לעשות בזה נח"ר להשי' לפריסם סיפורים יקרים האלו מה דלאו כ"ע יודעים מזה, ובפרט בצוק עתים הללו דרובא דעלמא טרודים הם על המחיה ועל הכלכלה ובהניע יום שב"ק שכולם ינוחו בו, ישבעו ויתענגו בקריאת הסיפורים האלי, ויאמינו בה' ובמשה עבדו, שכל צדיקי הדורות כל אחד ואחד מהם היא בבחי' משה עבדו, ונזכרתי מאמר חז"ל (שבת קנ"ב ע"ב) איכו דשתא שכיבנא לא אמרי לכו האי מילתא הכי אמר שמואל כו', והבן, גם נזכרתי בכה שכתוב בספר חסידים מכבוד אא"ו חקודש האלקי

האלקי ר' יהודה החסיד וצוקלה'ה בסיומן תקל' שעתיד ליתן את הדין על-מח שלא נילח לאחרים מה שיגזע הוא ואסמכוהו אקרא האלקים יביא כמשפט על כל נעלם אם טוב ובר', ע"ש, ואם דהוא מדבר בדברי תורה ע"ש, לפענ"ד ג"ו ד"ת מיקרי לכל הפרטים, וגם מזה יוכל המבין הנלכב ליקח לו מוסר השכל כו' כמובן וכמ"ל בשם הרה"ק הר"י מלובלין וצ"ל שגם זה ד"ת מיקרי לכל דבר. לכן אמרתי בלבו אשר בטעם אני מוכרח להעלות עה"ג מעשיות היקרים האלו. דברים אמתיים מקרושי עליונים להלהיב הלכבות' להאמין בה' ובצדיקי הדורות קרושי עליון מלאכי אלקים מקרושים אשר בארץ המה בדורות הקודמים קצת ומאשר בדורותינו זה לא כבוד ואוכל לומר לפענ"ד שזה הוא לרצון לפני השי"ת ובאלו פקדו עלי ממעל לעסוק בר"י כראוי. הן ראיתי שנוכחתי דבר יקר בסיפור א' אשר נשכח ממני לגמרי ונזכרתי על' בריון. מזה ראיתי כאלו פקדו עלי וניתן לי רשות והירמנא לעסיק בזה כראוי להעלותם עד הכתב ויעורני ה' ית"ש שאוכל להרפס אותם להפיצם ע"פ חלר וכל פני ישראל המאמינים ישבעו ויתענו בקריאות כל הנ"ל להאמין בה' ובמשה עבדו כנדר' ומכל זה יתגדל ויתקדש שמי רגודל ב"ה וב"ש ובמצווה עלינו על אסונת חכמים וזלתי'ה, כן אדמה שבמרחק הגדול הגה מרחא דמצוה יהיה קצת דפאות העלה לגמרי העלובה כו' כו' יהי רצון אמן ואמן:

סין מלפ"ס לפ"ק. אנוקיי'ן הסיוכה לקאזנין:

הק' אברהם יצחק סויבלמאן בן הרב הג' החסיד ומי הר"י אשר עזיז וזלתי'ה נין ונכד להה"ק המפורסם לשבח ותהלה בקרב ישראל עם מנוחה. התנא האלקי הר' יהודה חסיד וצוקלה'ה בעל ספר חסידים וכותו יגן עלינו ועל כל ישראל בזה ובבא. אמן ואמן:

סיפורי צדיקים

סידוך הנין במקום שהנחל שמה. אשה כגונה, במשפחה ובמשפחה. מוכלו לישא' אשה כרגונה. רק נכלות ר' או פ' שנים מתרשפו והביאו כולכם לביתי פה נאראה מה שקיבל כל אחד ואחד מכם בשם. ויסי' זה לי לקורח דות. כן היה. נהן לכל אחד ואחד מבניו כך מביאם על הולאת הדרך יגסו כולם או רובם מביא אביהם הנ"ל כל אול' לחמו חפלו. וזה הדייטשל הרימו הנ"ל כהיה אחד מהם בל' לארץ פולין הנ"ל ונשא את ה'בינת הלדיקת כו' מרת הדל בתו כל הבש"ט הק' זל' לאשה. ובהניע זמן המוגבל שהנביל להם אבי האחים הנ"ל לההסך ולבוא לביתו. כמ"ד י"ל נכנס הדייט' לחמו הבש"ט הק' זל' נקבל ממנו ברכה פרידה בלוב ושי"ש לו במתייב לקיים נזירה ופקידה רבי כסופר. הבש"ט זל' הסכים לו על הנשיא' יבדרכו

א התנא דבי נחמה הרה"ק הר' יהיא' ביכל זל' חתן הרב הק' הבע" שם שרב וצוקלה'ה סיו העולם קירין אורו ראם דייטשיל, מפני שהיה מארץ פאכנו [יבא למדינה ו ולקחו הבש"ט זל' לחתן, אבי האחים הקדשים המפירסמים בזנינו, הלא המה, הר"ק מסדילקוב וצוקלה'ה בעל המחבר ספר הק' דגל מחנה אפרים, ואחיו הרב"ק רדני ר' צדוק זל' קלה'ה ממעוזין]. המשנה רגוראה ו זה מוארה. אביו של הדייטשל הנ"ל היה איש נכבד ירא שמים וזה מד חכם גדול ובעל מעשים טובים ועשיר. היה לו שמנה עשר בנים, כולם היו מושלמים במעלות ולומדים מופלגים וכיו. התייב אביהם צדקהו ואמר לבניו. בניי אשי שחן לכם רבות שכל אחד ואחד מכם יסע לו מאזו למקום שלבו חשן, ואם ידמך לנט' איה

עשרה בני אדם ויותר. אמנם הם לא ירעו כלים מדרך הצעש"ט הק' וליל שיש דרך לעבדות ה' באכילה ושתייה ולייחד בזה יחודים נוראם ונפלאים כו' כו'. אזי האחים הנ"ל ראה הישב מעשה בנו הדייטשל ומאוד הרע ד"ו בעיניו, שלא די לו שלא יכול ללמוד כלל, והוא עם הארץ. עוד לו, שהוא אוכל הרבה והוא רעבתן גדול. בפני המסובין לא אמר לו שום דיבור, שלא לביישו ברבים, ואחר שהמסובין הלכו לביתם קרא אזי האחים את הדייטשל לחדר מיוחד, והתחיל האב לבכות לפניו, ואמר לו בני בני עשית לי צושה גדולה בפני כל האם בין הנכבדים. כי לא די לך שאיך יכול ללמוד כשאר אחיך. עוד זה שנעשית רעבתן גדול. הזה היה תוחלתי ותקופתי לראות ממך מעלה כזו, וככה בדאבון נפש והוכיחו, הדייטשל ניחם את אביו לאמר, אזי אבי לא תלעער עוד ממני. אזי קבלתי שלימות יותר מכל אחיי. עשה סעודה עוד ביום מחר כמו היום ותזמין את המכובדים אל השלחן ואז ארא לכה מק שקבלתי. ותענג מאד ממני יותר מכל בניך המופלגים בהורה ובפלפול ובקיאות, כן עשה אביו ותזמין את לומדי העיר על הסעודה השניה כמקודם, בגמר הסעודה כיבד את האב את גדול האחים לומר לפני הלומדים איזה דרוש וחדוש, הוא התחיל להגיד, יצא הדייטשל ממקום מושבו ובא אל אחיו הנורם והנשיט את ידו והעבירה על פני אחיו הדרוש, תיכף נעשה כמבולבל ופסק מאמר ענין הדרוש והפלפול שהתחיל לומר והתקיל להחודות ולספר עיני עבירות שעשה מנעויותיו עד עכשיו, ואחר רגעים אחדים הוחזר לשכלו ופסק לגמרי והוסתק, הדייטשל חזר לו לישב על מקומו, כיבד האב את בנו השני לדרוש לפניו, הוא התחיל לדרוש והדייטשל עשה לו ג"כ כמו לאחיו הראשון, קינח את פניו בידו, גם היא נעשה כמבולבל והתחיל להתאו ופ עבירות של עלמו שעשה עד עכשיו, והוחזר לשכלו ופסק לגמרי, וכן לאחיו השלישי שכנחו אביו שדרוש, עשה הדייטשל ר

צירנו שיטע לשלום ושיחזור לביתו לפה צחיים וכו' כו' הדייטשל ביקש מחינתו הצעש"ט הק' שיברכהו שיביא בחזרה לפה על ראש השנה כי דבר זה היה בחדשי סקיץ, הצעש"ט הק' לא ענהו ע"ז, כן היה ג' פעמים, שהדייטשל ביקש מחינתו הצעש"ט הק' שיברכהו שיחזור לפה על ראש השנה, והצעש"ט הק' לא ענהו ע"ז, מזה הבין הדייטשל הישב ש"א יהיה על ראש השנה בזמן בבית מותנו הצעש"ט הק', הוא נסע לבית אביו, וכן שאר האחים כל אחי' מביטו, נחבלי ובאו כולם לבית אביהם הנ"ל, כפקודתו עליהם כנ"ל. אזיבס עשה סעודה גדולה והזמין כל לומדי העיר לבוא על הסעודה, ואחר אכילתם, כיבד אזיבס את גדול האחים להגיד לפני האם בין הלומדים איזה דרוש וחדוש בפלפולא דאורייתא בחריפות ונקיאות כפי שכלו, וכשסיים הוא כיבד את בנו השני שדרוש גם הוא, וכן את השלישי ואת הרביעי, והמסובין כולם הקו אונס לשמוע דרבת הדרוש, מוזן הדבר שאזיבס התענג מאד מדרשת בני המופלגים בת"ר, כל אחי' לפי שכלו, הדייטשל שהיה השמיני או השמיני מהאחים לא הפה אזו לדרשות אחיו, ובהמשך הזמן שנהעכב הגדת האחים עד אליו, הוא עסק באכילה, היינו שכל פשייריים שעל הש"ת, מהלחם והמאכלים שניתותר מאכילת כל המסובין הקריים אליו ואכל כל השייריים, וכל המשך זמן הדרשות הם עסקו בש"ס, גד"ת על הש"ת, והוא עסק בש"ל, באכילה ושתייה, וכשהגיעו אליו, וביקשו אביו כנס הוא יגיד לפניו, איזו ד"ת לפי מה שקיבל, הישב לאביו שאינו יכול לומר כלום, הניח אותו והלך לבניו הבעירים ממנו, והגידו כולם פל אחי' כפי שיד שכלם מנגת, כן נתעכב זמן הגדת הדרשות עד לנשות ערב, הכלל, כל המשך זמן הגדת הדרשות, הם עסקו בשלהם, והוא עסק בש"ל, כנ"ל, כל המסובין שמכובדים הביטו עליו בעיניו פקיחא נ"ס שהוא עובד, המה ראו כן חמה מגידל הפלא, שאים אי יאכל הרבה כיכ כמו

ובכייחו שהיה להם ר"ז לפלא. שלא שמשו מעולם כזה שכן אדם יבכה וילעק בינו לבין עלמו. גם הביטו בהחלונות לאורו החדר וראו שאיש אחד עומד שם ולעק ובוכה ומדבר עם עלמו. לא ידעו ולא הבינו מהות הענין. המה שפטוהו למשוב ח"ו. אך לא היו שם הרבה אנשים. כי היה לילה. והיה צדיק. הלך הדייטל אל היס ויטבול בו כמה עבירות וע"ה ובה לחדרו והתחיל להתפלל מ' שמרת דר"ה בצכיות ולעקות וקולות נוראים. ואח"כ לקח השופר ותקע השלשים קולות ואח"כ התפלל חפלה מיכה דר"ה בקולות נוראים. גם עבשו נתקבלו וראו הרבה אנשים יורד משל חמש ועמדו סביב החדר לשמוע החידוש. גם המלך של המקום הזה נסע מהיכלו היכל המלך לעייל קלח. ובראשו שהמוך לשפת היס עומדים כמה רגשים המון רב. גם הוא קרב ובה לשם ושאל אוהם סיבת עמידה. השיבו לו שאיש א' בא מהי"ס ומהאכסן כאן. ואח"כ זיילה לעק ובכה וכן הי"ס רחץ צדיק בהי"ס ולעק ובוכה ותקע על ק"ן א'. המלך ג"כ עמד שם שמוך לחדרו מצחיק לשמוע. המלך אינו גם השכל כי הוא איש חריג ומלומד במדעים ובלשונות כידוע הבין במדונה שהי"ס הזה אינו משוב כמו ששפטו המון העם גבי השכל. ע"כ פקד על כל האנשים העומדים שם סביבות חדרו שלא יעשו לו מליצה שום דבר רע כי לפי מצינתו אינו משוב ח"ו רק היא מאמין באיזה אמונה וזה הוא עבדתי. ושלח לקרותו לבוא לפניו. הדייטל ילא ובה ועמד לפני המלך ההוא. המלך שאל אותו מה הוא ומתיכן בא לכאן. המלך הבין את לשונו. והשיב לו שהוא יהודי מארץ פלניא ועמד עליו רוח סערה בים וסער עליהם עד שבא לכאן. אני רוצה שתבוא לבייתי לדבר עמך ומתי טיבל לבוא אלי. קן הגיד המלך. השיב לו הדייטל מחר בערב אקיים פקידתך לבוא לפני המלך. המלך נסע ודרכו ופקד עוד הפעם שלא לעשות לזה האיש שום דבר רע ומחר לעת ערב יביאורו אל המלך. קן היה. מחר בערב. מולאי ר"ה בא לפני המלך

שלא מומקם מושבו וקונח את פני אחיו הדורש. ג"כ נתבלבל והפסיק הדרוש והתחיל להתידות כו'. והושחק. מ"כן שזה היה לפלא בעיני כל היסובין ושא"י ויהו מה זה. הוא סיפר להם שיש בעש"ט בעולם. קדוש וטרא. לדיק יסוד העולם. והוא חטו. והליע לפניהם מגדל קדושה ועבדוהו לה' ימ"ש והרח"צ הדיבור לפניהם כו'. וכולם שמשו חדשות מה שלא שמשו מעולם ולא ידעו עד עכשיו. קן מובן הדבר שאבי האחים התענג מזה עד למדי. ה"ה התעכב עוד בבית אביו ימים אחדים עם האחים. האחים כולם נסעו כל אר"ה לביתו. גם הוא הדייטל נסע מאביו לביתו לכאן להרץ פולין. בדעמו היה לבוא ולהג"ע לבית חותמו הבעש"ט הק' זל"ל על ראש השנה. אז היו ימי חודש אלול. דרכו היה ליסע על איזה ים ימים אחדים. הזמין לו שופר עמדו. כי לבו היה נוקף לחשוב אולי לא יוכל להגיע על ר"ה להיות בקרב ישראל. כמ"ל שהבין קן מחוזנו. לכן הכין לו שופר אולי ילטרך לו וכן ה"ה באמת. נכנס להספינה לנסוע על היס ולבוא לכאן. נעשה רוח סערה על היס הרות הולך את הספינה למרחוק. ונשחקה כמה ימים בהספינה. עד שיום ערב ר"ה הושחק היס מועפו. והספינה הגיעה לנמל א' מא"י היס ועמדה שם. כל האנשים שבספינה ילאו מהספינה אל מקום ההוא לטות ולהנפש מוועפת היס. גם הוא הדייטל ילא מהספינה אל המקום ההוא. והיה מקום הזה מקום ישוע בני אדם. כ"ך גדול מליצה אומה מלימות העולם. הדייטל הבין היטב אשר בעבירו היה כל זה והלך הש"ת שי"י. ככאן ביו"ט דר"ה ושכן הבין מחוטו הבעש"ט הק' כמ"ל. ע"כ קיבל עליו בסיורים באהבה. ושכר לו חדר א' בבית הסמוך להי"ס בכדי שיוכל לעבול שם בזמן שירלה. בהגיע זמן מנחה בער"ה הלך וטבל בים והתחיל להתפלל הפלות מנחה של ער"ה. ואח"כ חפלה ערבית ש' ר"ה בצכיות וקולות ולעקות כדרך הבעש"ט והלמדיו הקדושים ז"ע. כל האנשים שהלכו קרוב לביתו עמדו בחוץ לשמוע קול לעקתו

בשנית קדם שכל דבר נפלא הרבה בתיקת
 לזכרון פונס. חיש א' בלשמרני שכל
 היה בשל מלאכה טוב. ולא הספיק לו
 מלאכתו לפרנסתו נהפכה מילדו לקרב
 ח'ע לאיזה חזר מהאדונים. שרי פילין.
 וכוף היה יכול נומר וועיטליך ובה למלך
 א' בכפר הסמוך ללמעברני והגיד להם
 לפלדון ויבני ביתו ווערטניך (דברי שחוק
 והיחול) והארון וצ'כ נהנו מזה ושחקו מאד
 ובעבור זה נהנו לו לאכל ולשהות עמם.
 מאכלות האורות וכו' רח'ל. ועצירה נוריות
 עבירה. עד שעבר על כל העצירות שבהורס
 רח'ל ונהפך ממס. וכמה ימים ושביעות
 שלא בא לביתו ללין. ולפרקים כאשר בא
 לביתו. ואשתו הכשרה הוכיחה אותו. היה
 מכה אותה ומקלה. ומחש נשפה מומר
 לכל ההורה רח'ל. פ'א עמד בחזר של
 הארון ביום עש'ק בלחרים. והקרעטעמא
 ש'כר הלו עמדה למטה מכאן נגד ה'לר.
 ראה החייט ש'א אל הקרעטעמא עגלה אחת
 ביידיל. עם. ג' אנשים, וראה ש'נכחו ט'לס
 אל הקרעטעמא, והביטו החפלים מהעגלה
 הביטה, הבין החייט ש'א לשבות כהן איזה
 גוסר יוד עם מש'שין, כ'ננס הוא אל הארון
 והאדונית ואמר להם שיטנו לו קייטל אל
 הרינדאר שיקבלנו לביתו שיאכל עם השודות
 השבת. כי ידע ש'כל קייטל מהארון לא
 יקבלנו הרינדאר, כי מחמת רוע מעשיו. היה
 נבזה בשיני כל, הארון ש'אל אותו למת
 אחת רואה לייך לבידודי על שבת הכי אין
 לך מה לאכול עמו? פה, הציב הוא לו הכס
 ראיתי ש'א איזה גוסר יוד להרינדאר לשבות
 אליו עם ג'אחים ומש'שים, ע'כ אני רואה
 לייך ג'כ לשם להיות עמם ב'בת זה יאמר
 א'ניא לכם כמה מיני שחוק והיחול ב'ת
 שאראה בם והספר לכם, לכהנים אהבם,
 ד'ז הוטב בשיני הארון והאדונית, נהנו לו
 קייטל אל הרינדאר שיקבלנו אלנו על שבת
 זה. החייט הביא הקייטל אל הרינדאר
 וקייטל על שבת והף שלא היה לרעוט, כן
 הוס ש'א לשם איזה גוסר יוד עם מש'שיו
 לשבות פה, ההפילו ב'מין הפלת שרבייה
 של שבת כראוי וישבו לאכול העודת ליל שבת.
 אחר

המלך כהוא. פ'יך קיבלו בספר פנים
 יפות. ושאלו הם תפטר בדבר להביא לו
 למדינתו כאן ג' מלוח אנשים יהודים כמוהו
 שיישבו כ'אן ויפן לו בעד כל איש ואיש
 שלש מלוח ארומים. כי מאוד הוטב בעיניו
 דבריו ופלטו ש'מט. ודימה בכמוהו הם
 כל היחודים. הדייט'ל הביטו ב'חמה לאמר.
 אדוני המלך מחמת ב' עשמים לא אוכל
 עשות כן. א' שאין אני שר ומושל עליהם.
 שאוכל לפקוד עליהם שיצקרו מקומם לבוא
 להתיישב כ'אן. הב' אלו היה ר'אן ה'
 שידורו יהודים במדינתך כ'אן היו הולכים
 לפה בכבלי צרל. בשל כרהם. ומאחר שאין
 במדינתך פה עם יידי. שרי שאין ר'אן ה'
 שידורו יהודים כ'אן. לכן אי אפשר שימולא
 ר'אן ב'ז. הוטב ההבזה בשיני המלך
 ופ'כרו לש'ס. הדייט'ל נהע לו משם ובקרב
 בא לכ'אן לביתו ונכנס לקבל שלום מחמתו
 הבטע'ט הק' זל'ל. הבטע'ט נתן לו שלום
 בגודל חציבות ואמר לו היטבת ב'מה שהשבת
 למלך ההוא. ידוע חדשו שבמקום ההוא
 היו עם ג'יליות הק' הרבה מאוד. ואלו לא
 הייה שם היו מוכרחים עם בני ישראל לייך
 להמקיס ההוא בע'כ בכבלי צרל. אכן ע'י
 שהייה שם ב'ר'ה במקום ההוא וב'ת תפלהך
 עם בכונה גדולה וכו' העלית משם כל
 הניז'לים הק' הכס ר'זר בשם וז'ל עוד
 שיהיו שם בני ישראל להעלות ק'ט'ק. כי
 כבר נהעלו כולם על ידך. ועד צ'את הנואל
 לא ידורו יהודים שם כי אין לייך להם
 עוד בשם. ע'כ המעשה הנוראה. וש'מעתיה
 מאים אחוניס ה'ר ישראל נבד הרה'ק
 ה'ר רפאל זל'ל מנע'רטיס יז'ו. [אמר
 המח'ק. הנה מלאתי בספר מדרש חכפיות
 ש'ק גלות (ד'ק קפט ז) כח'ז לאמר שאחד
 מהיחודים צ'ב'חו למקום הגלות הו'ל
 ב'אלו כל ישראל הם שם בגלות ויוכל ללקט
 משם כל האורות ג'יליות הק' כ'אלו כל
 ישראל כו'. שרי ממש מכיון כ'מ'ש ה'ק
 הבטע'ט זל'ל המוכר]:

ב מעשה נוראה שאירע בק'ק לעמברני
 שסיפר לי שנכבד ה'ר ישראל
 הניל והורשמה מעשה זו בהשיקט כנהוג

תבוצחם אלו חינו בלחם רק למצן לרמות
 אחי נקט, כי לפי דעתי שעברתי על
 עבירות החמורים כמה וכמה פעמים, אין
 תבוצחם הסובב אמינות לכפרה על כל
 פשעיו ובלחם אני מניד לכם שחפץ אני
 לקיים השבועה היותר חמורה שיהיה תיקון על
 כל פשעי כי וככה במר נפש מעומק הלב,
 עד שהרב ראה ויבין שרולה יתקבל עליו
 לעשות תשובה בלחם, אז השיב לו הרב,
 הנה כעת אניד לך הלחם, תחמלה לא
 האמנתי שאתה חפץ לשוב בלחם, וכעת
 אני רואה שאתה רוצה לשוב אל ה' יהי
 בלחם, זו היא מצבתך, שהקבל עליך
 להתענות חשבת לשבת רגופים כל ימות
 השבוע, ולא תפסוק מלהתענות עד שירדשו
 לך מן הכמס שתפסוק ולא התענה עוד,
 וכל זמן שלא ירדו לך מן הכמס לפסוק
 מתענית, לא תפסוק, ותחזנה מצבת לשבת.
 אם תקיים כ"ז, אז וסר פוקד ותפאחך
 תכופר, כן הוה, החייט הזה קיבל עליו
 הדבר הזה בלחם, בכל לב לקיים, והיכף יום
 א' צניקר נא הלך אל המזלזל לספר להם
 דברי יהוה ושחיק כמו שהבטיחם, כי הפך
 לאיש אחר, וקיבל על עצמו להתענות
 חשבת לשבת כהסובב הרב כמיל, ובאשר
 שאין לו מקום מיוחד לזה להתבודד שם
 כל ימות השבוע עד הכשת שגא יבלבלו
 אותו, החייט בדעתו לייך נהפך לעמריג
 ונכנס אל הבית הכנסת והתפלל שם הי
 שחרית, ונהפך שם יותר הרבה מכל
 המתפללים שם, כי לא היה בדעתו לייך
 לביתו, בא אליו השמש מביה"ג וחמר
 לו שיגמור הפליו וליז' משכ' כי לרד' לסגור
 את הביה"ג כהרגילו המיד, חמר הוא
 להשמש באשר שקבלתי על עצמי והתענות
 כל השבוע עד ה' ב'ת, ולא ח'ך לביתו,
 ורגליו ליבב כאן בביה"ג כל ימות השבוע
 עד הכשת, כי אין לי מקום מניחה בשום
 מקום רק בבאן, לכן חבקש מאת כבודו
 לכתיבתי ליבב פה בביה"ג כל ימי השבוע,
 וכן ההרגלו עמדי, שבכל יום יום משבוע
 זו להסגירתי פה בחדר הזה שהתה בנין
 הבלעמיר בכדי שגא יודע לאיש ממני
 ואתר

החר הקידוש כנהוג, הבצ"ב הדינדאר
 הטיב את המס בין בלחנו כפי מדינתו,
 מקום החייט היה למטה בסוף השלמן,
 מכיון נגד הרב הג"ל שיבב נגדו בראש
 השלמן, הרב הזה היה מוכי הראות, ורמה
 על החייט שהוא בעל עבירות למאוד,
 והתחיל הרב לומר ד"ת על השלמן, ולא
 חמר מעיין הסדרה שבשבע זו רק התחיל
 לדבר מעיני עבירות ונינה לחמוד את
 הצוברי עבירות והרחיב דיבורים בזה, לכל
 החסידים היה זה לפלא קלט מדברי הרב שאינו
 מדבר מעיני הפרשה אל השבוע רק מעיני
 עבירות וכן צניקר בסעודה שחרית של שנת
 ג"כ ישבו על השלמן כמו אמש בלילה, הרב
 הסתכל היטב על החייט שיבב בשיפולי השלמן
 מכיון נגדו, וג"כ כל הסעודה דיבר הרב
 רק מעבירות ומאונשי עבירות קלים וחמורים
 והרחיב דיבור בזה, וכן בסעודה של שית
 ג"כ האריך לדבר בענינים אלו מננות
 מעבירות ומאונשי העבירות, ונמרו הסעודה
 וצירי ברכת המזון והתפללו מעריב ושם
 הסדלה כנהוג בישראל, הרב נכנס לחדרו
 שיחדו לו שם, וכולם הגכו להם, החייט
 לא הלך משם אל חדר הארון לספר להם
 איזה שחיק והיטיל כמו שהבטיחם, כי דברים
 שיוצאים מן הלב נכנסים ללב, שהתחיל
 להתלונן בו רוח טהרה ותשובה וחרטה על
 כל עוונותיו ונכנס לחדר הרב ובה ונאמת
 ואתר לר"ב, רבי יודע אני היטב שכל
 מה שדברתם בכל הסעודות לא דברתם
 אלא בניני אני חנו עבדיה על כל העבירות
 שהצבתם לא פצם אף וכו' אלא הרבה
 פעמים וכו' והתעורה מעומק הלב, ואני
 דולה שחיתו כי השיבה אמינות ואני מוכן
 לקיים כל מיני סיגופים ברג' שהגזרו עלי,
 הרב, בשמעו שהוא בעל עבירות החמורים
 כמו שהיה על עצמו, לא נפך איתן
 בלבו שיטעה ת ובה בלחם מאתה שה
 מחוקק כל כך בטומאה רחמ"ל, רק
 להשיבו ריקס ולדעת אי אפשר ונתן
 לו תשובה קלה להתענות איז ימים
 וכו', החייט בשמעו זאת התחיל לבכות
 לפני הרב לחמר, אני מבין היטב השר

ואחר תפלות ערבית כשיליו כל המהפללים
 איש איש לביתו, ויוליאו מהדרי זה אל
 חוך הבהיג'י, שאוכג ללאת לזרטי וליפן
 קלה עד שיאיר היום, ותיקף כשיאיר היום
 בשבילאו לפתוח את הבית הגיסת אנטוס
 אל הוך זנין החדר שחתם הביצעמיר והשב
 פס כל היום, כן יחנהג הדבר עד עש'ק.
 ובהגיע יום ו' עש'ק נש'לכו להם כל
 האנשים המהפללים כאן כל אי לביתו. אחר
 ח' ערבית של ש'ק תפתחו לי ג'כ דלת
 החדר זאך לי לביתי, כי אני ג'כ מהובבי
 העיר הזאת, כן הוב, השמש נהג עמדו
 בן כבקשתו הלזו, הנה צכל יום ויום
 מהשצוב היה מסוכן ממש למוות עחמת
 רעבון, כי לא ניסה צאלה, ובפרט מהיפך
 לטיפך כחיזן, אעפ"כ כהתק א"ע צכל
 יום ויום מהשצוב וקיבל על עצמו מסיכ
 ממש, שאס ימות הכיה מיתחו כפה על
 כל עוותיו וצכה והתחרט מאוד על כל
 מעשיו הרעים, ובמר צכל יום כל ההלים
 צבכי ואנחה, ועזר לו השי"ע עד שהגיע
 לימים הקרובים לשבת, היה לו חיות מזה
 שצקרוצ יהיה יום השבת וילך לביתו לאכול
 ולשתות כרליו, וצחיה זה סבל יסרי
 הפניית, ובהגיע יום הששי עש'ק, פשיטא
 שהיה לו חיות מזה אשר כמעט לא הרגיש
 לער כלל מהשנטי כי היה לו חיות מזה
 שהיום צערב יהיה שבת וילך לביתו כו',
 אחר תפלה מע יב של שבת הלכו להם כל
 העם לביתם, השמש סגר את דלתות
 הבהכ"ג והלך ג'כ לביתו כי שכת לגמרי
 לפתוח ולהוליא את האיש הזה המסוגר
 צבנין שחתם צבנין הביצעמר, האיש הזה
 שהיה מלפס ומיחל שהשמש יפתח לו שילא
 וילך לביתו החל עד צום ואין פותח לו,
 וגם הרגיש שנשקט הרעש שצביהכ"ג מהאנשי'
 וסלכו להם כ"א לביתו ונכחו כל הכרות
 שצביהכ"ג והשמש ג'כ הלך לו לביתו
 הבין מזה שש"ש שכת לפתוח לו, התחיל
 לבכות מאוד מאוד כמעט עד כליה נפשו,
 וטען בינו לבין עצמו ואמר, רבש"ע אני
 רואה שלא נתקבלה תשובתי לשניך, והראיה
 שהשמש שכת לפתוח לי, ואלו היטה השיבתי

מקיבלת ומרואה לא היה שוכח אותי, ואם
 כן הלא טוב מותי מחיי אחר שלא נתקבלה
 התשובתי לפיך, מהסתמל לא עשיתי תשובה
 שלימה לפי ערך עיונותי גדול עוני מאסות,
 קח נא את נפשי כו' כו' כן לעק וטען
 מעומקא דלבא לפני השי"ע ונדרס צביה
 מגודל לערו, מיכף צל אליו צחלוס, אליהו
 הנביא ז"ל, ואמר לו, שלחני מן השמים
 לנשרך כי השוצהך נתקבלה לפני הקציה
 ולא תהפנה יותר, והשמש יבוא מיכף
 ויפתח לך ות'ך לביתך, ואחר השבת
 תמכור את ביתך והקניה לך בית אלל
 המרחץ ואני אבוא ואלמוד עמך צכל
 לילה ויילה, האיש הזה הקיץ מנחתו וחדר
 את כל החלוס, והשב צלצו, צואת אדע
 כי הלום לודק הוא, אס השמש יבוא היכף
 לכאן לפתוח לי, כן הוב, השמש צל מיכף
 ופתח את הבהיג'י ופתח לו החדר זה
 שהיה זה נחבא בו, וציקש ממנו שימחול לו,
 כי שוגג ה' א צוה, ולא צמוד לא פתח, כי
 שכת ממנו לגמרי, וסיפר לו השמש דבר
 פלא, אני שכתתי ואישנה, פתחוס נדמה
 לי צבינתו שאיש אי צל אליו וכקיץ אותי
 ואמר לי, מהר לכה לביהכ"ג ופתח החדר
 להאיש הנחבא צשם שילא וילך לו לביתו כי
 מסוכן הוא אס לא חוילאו מהרה, הקילותי
 ונמכרתי מכס לכן הלכתי מהר לפתוח נכס,
 האיש הזה הבין שחלומו אחת ולדק, מוכן
 הדבר היטב שחלוס זה היה לו לנחת רות
 מכמה אנפי, א', שראה את אליהו הנביא
 ז"ל צחלוס, וגם שנחבצר שנתקבלה תשובתו
 לפני השי"ע וגם שאמרו לו מן השמים שלא
 יתענה עוד, וגם שילמוד עמו אליהו הנביא
 והלך לביתו צשמחה עצומה, כשבא לביתו,
 ואשתו כבר היטה ישינה כי נחשבב הרבה,
 שהיה לערך חלות לילה דפק צחלון ביתו
 וקרא לאשתו שהפתח לו הדלת לכנס
 לביתו, אשתו הקילה משנהו ובחצה שצביה
 החייט דפק צחלון לפתוח לו, וצאשר
 שהיא לא ידעה כלל ממה שצבר עליו
 צשבוצ וז, והיטה הצירה שצבלה החייט
 עימד עדיין צמלצו הראשון כמקודם, לרוע.
 החמינה לקלל אותו, לאמר, בני חין לך

שהוא אומר על החדשות שרואה בו השיב
 לה שאתה הבעת יספר לה הכל ועשה אץ
 הזמן לדבר הרבה באינו נמוך ללורך השבת.
 כל זה היה לפלא גדול בעיניה. במול"ש
 סיפר לה קצת מה שעבר עליו בשבוע זה.
 ושרצו למכור את ביתו הלו ולקנות להס
 בית קטן אחד אלל המרחץ. מבלי הגיד
 לה טעם הדבר והזמן הענין. אבל היא לא
 רצתה להסיים לו בזה. אץ מחמת גודל
 הפלגה שהפליר בה ע"ז ואולי היה מנלם
 לה מקלם במקלם ממה שעבר עליו לכן
 הסכימה ג"כ על זה למכור ביתה ולקנות או
 לשכור להס בית אלל המרחץ. כמו שנספק ע"ז
 מחליפה הנביא ז"ל. שום בן אדם זולתה
 לא ידעו מכל ה"ל. הרב האב"ד מלעמנרין
 דרעו היה לקום חלי לילה כמנהג בשנות
 קדם. פ"א בקמו במלות לילה. הקץ את
 השמש ש"ו משנתו שילך עמו למקוה בלוח"א.
 וילכו בניהם יהדיו. בהגיעם סמוך להמרחץ
 ראו: הרב שאור הנר מחיר בבית א' סמוך
 להמרחץ. שלח הרב את השמש לראות מה
 עושים עם בבית הזה אחר חלי לילה. כי
 חשש אולי עושים עם חזיה עבירה ח"ו.
 השמש דפק בלח לפתוח לו. ופתחו לו
 וראה שחייט א' יושב ותופר ומהקן חזיה
 מלבוש. השמש ילא והגיד להרב שחייט א'
 יושב עם ומתקן חזיה מלבוש. הרב הלך
 לו להמרחץ וטבל וחזר לביתו. אחר חזיו
 ימיה הלך הרב עוד הפעם למקוה אחר
 חלי לילה. פעם שמש שלו. בן הוא במקודם.
 כשהגיעו סמוך לבית זה וראו שזר מאיר
 בחוך הבית הזה. שלח עוד הרב את השמש
 לראות כו' וכן ראה עוד הפעם שחייט
 א' יושב ותופר ומתקן חזיה מלבוש. השמש
 ילא אל הרב והגיד לו ג"כ כז"ל. וכן היה
 אחר חזיה ימים גם פעם השלישי כו'. להרב
 היה חמיה בזה בלבו. שאין זה דבר
 פשוט. לכן נכנס הוא בעלמו אל הבית.
 בב"ו להבית היה חושך בבית והיה זה
 לפלא בעיניו. כי מחמת קודם שנתקרב
 אל הבית ראה שהיה מאיר בחוך הבית
 כמו אור נר. ועשה בבואו הבית ח"ו
 רואה בלוס רק חושך בבית. הלא דבר
 הוא

מה לאכול בבית הארץ ש"ך. כל מיני
 מאכלים אסורות וכו'. והנה זאת חלי
 באישון לילה להקלני וללצרני. שאפתח לך.
 לך לך למקומך. כו'. הוא. אחר שיעדנו
 שנתפך לאים אחר. בעל חשיבה גמור ולדיק'
 גמור. לא חרה אפו עליה ועל חרופין
 וגידופין שחרפה וגידפה אותו. אדרבא ח"ב
 בדעתו שהיה חלק בדבריה כי אינה יודעת
 רק ממעשו הרעים הקידמים. התחיל לבקשה
 בפתחוים ובדברי ריזיו מבחון בעמדו אלל
 הח"ו. ואמר לה. הלא שבת הוא כעת.
 אבקשך שהעשה זזה לכבוד שבת ופתח
 לי הלה ואכנסו לבית. לעשות קידוש
 כדת ולאכול לכבוד שבת. היא. ששמי'
 במטפה שמוכיר עם השבת כמה פעמים.
 ומדבר בנחת וקול דממה. לא כמו שהרגלה
 עמו מקודם. ככל ספק בלבה. אולי זה אינו
 בעלה ורק הקול נדמה לה שהוא בעלה. והיה
 יראה לפתוח לו. הוא עימד בח"ו. ודפק
 בח"ו בדברי נחת. לפתוח לו הדלת. שהייתה
 בדעתה כן. מוכרתי לפתוח לו. רק כשראה
 מה לאכול לא חב"א אליו בעלמה את הלחם
 וההבשיל. רק להגיד לו שיקח לו בעלמו
 את הלחם וההבשילין מהמקומות שהגיד לו
 שמונחים שם. והיה אם יקח בעלמו את
 ככל הרי מוכח שאינו איש זר רק בעלה
 הוא זה כשידע להפש בחושך וליקח לו. בן
 בזה. פתחה לו. הוא נכנס לביתו. ואמר
 לה. גוט שבת ככהג מנהג יהודים. והתחיל
 לומר שלום עליכם וגו'. מה שזה כביר שלא
 שמתע ממנו דיבורים כאלו. ולקח לו היין
 שהגידה לו סיבן הוא עומה. וקידש על
 היין. וכן לקח לו את הלחם ושאר מיני
 מאכל שהגידה לו ממאסחה סיבן הם מונחים
 ואכל וצירך ביסמ"ז כד"ס והלך ליטן על
 הארץ בביתו כדרך בעל השובה. היא.
 נדה שנתה ממנה שקיחה שיח"ר היום
 לראותו. האיר היום והוא יטן על הארץ.
 אשתו ראתה כי זה הוא בעלה. הוא הקץ
 משנתו. והלך לטבול לכבוד שבת וזא לביתו
 ולקח העליה והלך לביה"כ להטבול. אחר
 הטבילה בא לביתו. ואמר לה גוט שבת
 ואכל ששורת שבת כראוי לו. היא

כיפורי סיפור ג צדיקים ח 15

ומופת שזה הוא מהקדושה. לכן משאל מאליו ז"ל את מצוקתו הגדולה, אמר לו החיית היטבהם לשאלו, אני אשאל את אליהו ז"ל מזה, צבא הרב אל החיית, אמר לו החיית, שאליו ז"ל אמר לו, שזה הוא המופת שהלמוד זה הוא מהקדושה, כי כל זמן שחייט יסיה בזה העולם, לא יעדר טוס בן אדם צביר או לעמציב, הרב שמור את הדבר בלבד, ובכל פת ששמע הרב צביתו שמכריזין בשוק שילכו ללווח את המת, כנהוג בישראל, שלח הרב לחקיר מי הוא שמת, והשיב לו השליח שהגידו לו שהצביו מחייה כבר בסמוך לפה איזה נפטר להקבר פה, כן כהנהג זמן רב, עד שמת החיית הזה זליל והכריזו בהרחוב שילכו ללווח, ושלח הרב לחקיר והגידו לו שחייט אי' איש פשוט מת כזה ב"מ ודידתו היא סמוך למרחץ דפה, בשמוע הרב ד"ז ילא לחץ ללווחו ומסתמא הספידו כראוי לו וסיפר ופירסם ברבים מי הוא החיית הזה, שכל בני העיר לא ידעו מחטו מאימה, וכורסם המשעה הטורחה או בפינקם הישן של העיר לעמציב, לזכרון עולם, לירע כח החסובה בזכה בה בזמן קלר בעשותו השובה שגימה לפני השי"ת במס"ג, י"פ וע"כ ישראל, אמן :

הוא, כאשר הדליקו נר צבית, אמר הרב אל החיית בעשה"ב, אמור לי הרמת. מה זה, הנה צ' ג' פעמים הלכתי דרך כאן וראיתי שמאיר בתוך הבית זה, וסחתי הכמש שלי לראות ונא וכניד לי טרהה אוסף יושב ותופר איזה מלבוש, וטכניו לאמא נדמה טרהה יושב ותופר, ולי צעלמי את נראה כן רק הבית חשך, ומתהה: דאיו אור מאיר צבית, ע"כ אפי גזר עלך בגזרת הרב, שחניד לי האמת, החיית סוכרת לגלות בדבר מפני שגזר עליו צכה המורה, וגילה לו שאליו ז"ל לומר עמו בכל לילה לכן לאיש פשיט כמו השמש נדמה לו הדבר דמיון כוזב, אך להרב שיש לו כח המורה לא נדמו לו בדמיון כוזב לשחוק בו, רק הבית חשך ואין רואה כלום. הרב נבהל מאוד מזה, וגם ממה שאין לו זכיה או ופחייט איש פשוט ישיג הסנה גדולה כזו. ציקם הרב את החיית שיבקש את רבו אליהו ז"ל שילמוד עמו ג"כ כי ידע בנפשו שהוא לדיק נמיר ועובד פי י"ס ומס לא יוכה הוא לזה, החיית הבטיחו ע"ז שיבקש מאליו ז"ל עבור הרב, הרב ה'ך בלילה השניה ג"כ לבית החיית ונ"כה" עכ"ז בלילה זו כמו ליל הקידמת, שמדמוק ראו סגר מאיר בתוך הבית, ומקדוב לא ראה שום אור צבית. הרב נכנס אל הבית החיית השיב לו ששאל את אליהו ז"ל עבור הרב והמליץ עבדו. והיטה השוכת אליהו, שלמד דעמו הוא בצלמו זה דבר שא"א די אין לו זכיה עדיין ע"ז, רק מרשכו בזה שילמוד החיית עם הרב מה שלומד הוא מאליו ז"ל, גם זה סוטב בעיני הרב, זכיה הרב הולך בחלום לילה אל החיית וזהיית למד עם הרב לימודו שלמד מפי אליהו ז"ל, והיה לו להרב נח"ר גדול מזה זכביב לו, כן כהנהג הדבר זמן מה, פ"א אמר הרב להחייט הנה אני מקבל תענוג גדול מלימודי זה, אכן צבדי שלא יהיה לבי טוקף עלי לחשוב אולי לימוד זה הוא מס"א ח"ז, אעפ"י שאני יודע ומבין היטב שזה הוא מס"א דקדושה אך צבדי שלא יהיה לי שום חשק בזה אני רוגה איזה אוח

המשך

ע"פ לוח המפתחות,

בחוברות הבאים.

סיפורי סיפור ג ד צדיקים

היטה של יכלו לקרומה מחמת רוב יושנה.
 ודעוה ממקומה קלם וכשברה, ברו והגידו
 זה להבשש זיל, הלך הבשש בצלמו
 לבית הקצרות עם איזו אנשים למקום קבר
 הזה, והניט עם הרבה, פקד הבשש
 לפתוח את הקבר הזה, כן עשו ופתחו את
 הקבר הזה, ומלאו שהאים הקבור עם הוא
 שנס בגושו ובמלבושו כאילו נקבר עכשיו.
 הבשש הביט אל הקבר רגעים או מינוטין
 אחדים פתאום קם החיש הקבור מלא קוצמו
 בקברו, וחמר להבשש שלום עליך רבי
 ומרי, הע מדים המה ראו כן תמחו כמובן,
 אמר לו הבשש להמה, איני יודע את
 אלי רבך ומורך, אולי אהה רבי ומורי שלי,
 השיב לו המה, לא אתה היא רבי ומורי
 שלי כי אתה בעל מדרגה גבוה יותר ממני.
 השיב לו הבשש, הם כן הוא אני מנקבך
 להמליך טוב לפניי של מעלה על הצד
 הלוו שי פסק הדבר, השיב המה הקבור,
 אך אוכל להמין טוב על אנשי הצירואני
 קלם ברינו עליהם שאלו הבשש למה,
 השיבו המה אני ברונג על הקברנים דעה
 שאינם מתנהגים כשורה, ובשעה שמקברים
 איזה מה שיתים משקה ומשחכרים, ואין
 נוכחין כשורה, זה לא כביר קברו איזה מה
 סמך לקברו ולא תמו עלי הקבור בסמך,
 וחפרו ונגשו בהמרה אל עליוהו ושברו לי
 שן אי משיני וק קלו את הקבר שלי, לכן
 אני בכעס עליהם, השיבו הבשש בצקסה
 ממך הראיני את הסן שלך ואני מבטיחך
 להחזירו לך, המה נתן לו את הסן, השיבו
 הבשש הסן שלך אני אחזירנו יך בעולם
 הרמת ולא עכשיו, וכעת אני מבקבך
 וגורני עליך שחמליך טוב לפניי השיב
 שיופסק הדבר מהציר, שלא יהיו שני מתים
 ביום אי' ולא יהיו שני מולים ביחד, וביקש
 הבשש מהמה שיסכים איש בחוך הקבר
 כמקודם, המה לא סרב נגדו והשיב איש
 בקברו כמקודם וכיסו את הקבר והיקנו
 המלכה שלו כראוי, ונפסק הדבר מהציר
 והבשש קיים הבששהו בכעס שהחלקיתו
 לוח ופקד לפניו הסן הוה עמו בקברו. וכוהו
 יגן עלינו ועל כל ישראל: אמן:

ד) ד"ר הקדוש הגאון הגדול הר"י יעקב
 יוסף זצ"ל מפורטנאה בעל
 המחבר ספר הק' חו דות יעקב יוסף,
 התלם בואו אל הבשש לא האמן בו
 עדיין כיכ כידוע. פזס אי ישב בסקלו
 של הבשש ולמד באיזה מסכת בשמק
 הציון. פתאום בא אליו איש אחד, שזל
 האיש להרב, הגידו לי מאין אתה, השיב
 לו מפולנאה, שאל האיש עוד מה פרנסתה.
 הרב השיבו אני רב בפולנאה, שאני עוד איך
 הוא המעמד את בהרבה קלח או בקימוץ.
 הרב זיל לא היה נייח לו להפסיק מל מודו
 ולדבר עם האיש הזה שיחה בצנחא, השיב
 לו הרב בקשדות קלם, הנה אתם מבגלים
 אחי ומפסיקים אחי מלימוד, הירחו לי.
 אמר לו האיש בזה הלשן, או איך זענט
 הוא מקפיר, זענט איך דאך מנטל גאטס
 פרנסה, הרב זיל בשמעו דיבורים אלו
 נתפעל מהם ואמר להאיש להביטו כוונתו
 בזה, אמר לו האיש איך אתה מענט האם
 פרנסה מאיזה מקום שגזר לו מסתי. וואס
 איך גאטס פרנסה ואהה קדוש יושב, אתה
 קדוש על איזה פרנסה אתה יושב, סהלות
 יש אלי, דיין פרנסה איך פון סהלות יש אלי
 ישראל: לויך דרך, נמלאו ישראל קומין ויה לי
 נויף און פרייגן זה לזה, פרנסך מהה.
 פירנסך מהה, וא מדים זה לזה, גילויבט איך
 השיב פירנסתי הוא ממקום זה, וזה ממך
 גילויבט איך השיב פרנסתי הוא ממקום זה.
 נמלאו שום פרנסה השיב מהה שמבחתן
 ואיזו, אבל אתה שאין רלגנט לדבר כלל
 עם שום בן אדם, רק ללמוד, אתה
 מבגלים פרנסת השיב, הרב בשמעו זאת
 מאוד נתפעל מזה ורלה לכנסו בדיבורים
 עם אותו האיש, כי הוטב דבריו בעיניו.
 אכן האיש גש' מעיניו ולא ראה עוד את
 האיש והביט לכל הרחוק ולא ראה, התחיל
 הרב ללמוד את לימודו ומגדל השפעות
 שנהפצל, לא היה יכול ללמוד, וסגר את
 הספר ונכנס לחדר הבשש, ימד ששכנס.
 אמר לו הבשש בדרך לחות ובדיחותא,
 פילנאהר רב אביר אליהו האם איך מנלח
 גיזען, הבין הרב שהבשש שלח לו את
 אליהו

כיפורי

סיפור ד הו

צדיקים

הוא לא היה וואלף בזה הלשון, די וואלף
 איך האב פאר געסן איך לי פרייניגן. וואס
 פיהן די יודן און איינער לאנד ווי גייט דאס
 זי. עננו די וואלף צוהיטו פרוי מחד.
 צוהיל דער איבערשער פאר לאזט זי נט.
 ונכנס אל כספינו וכנסנה כספינה והתחילה
 ללכת לדרכה. כהיינו הר' וואלף בדעשו.
 חס עניני להיסק. כי נזכר על דיבורי רבו
 הכעש'ט הנזיל. ונחמקט בלבו מאד. למה לא
 הלעזי כפי הוון גודל דוחקים ולעיס של
 הידיים אשר צמדיני, אך חס שצבר אין.
 הכלל הינו הר' וואלף התייב בדעשו שגא
 לנכוס לארץ הקדושה רק לחזור לרבו
 הכעש'ט הקי. כן היה הר' וואלף חזר
 וכה אל רבו הכעש'ט. צבאו לפניו נהן
 כעש'ט הקי' שוס, ואמר לו. זה הוון
 הוא אברהם אבינו, בכל יום עומד אברהם
 אבינו לפני השי"ת ושואל אותו. רבש'ט
 ווי זענן מיני קנדר. הקב"ם משיב לו איך
 פאר לאו זיי עש. והא דחיה. הר' וואלף
 פארט קיין ארץ ישראל עד אז אגאן
 עבליה יוד פרעג אים. ווון דו זאסט
 גייען אים דער זיילין גודל היסריס
 זאגער של ישראל צוהוס וואלט גיווען
 גיקומן דער גואל לך. נאר דו האסט ניע
 גיהט מיני דיבורים. ועי' זה חזר הגלות
 לאיחנו. צעוסי' השי"ת ירחט עלינו
 בקרב אמן :

ו) שמעתי מהישיב הכבוד החסיד הר'
 מרדכי מבאלטא, מהרה"ק
 הר' נחום הרני זל"ל משטיפינגעט, וכן
 אמר, אומרים בשם הכעש'ט הקי' זל"ל.
 מכלל חיים בחסד, חיים היינו לדיקים
 שביתחם קרויים חיים. בחסד, פי חרפה
 שחם צביון וחרפה בעולם הזה, מחיה
 ממים ברחמים רבים, מהים היינו רשעים
 בצחייה קרויים מחים, ואחוס מחים ה'
 ברחמים רבים. שיש להם צעוקי כל עיב,
 ע"כ בשם הכעש'ט זל"ל. וכבוד אבי מורי
 הרה"ק זל"ל אמר שמאל רמו לזה נהורה
 הקדושה, השעיר אשר עלה עליו הנורל לה'
 ועשו מעלת. המלת מלשון חסרון כמיש
 אני וכני שמה חסאים. היינו מי' שעומדים
 לה'

אליה זל. ויודע הכל כריהי. ועי'
 מחקב הרב זל אל הכעש'ט וסיה לו
 סלמד מיבוק. וכחפרסס כספיה רב
 הקדושים, זי' וזכיי :

ה) הנכבד הר' משה אהרן ריי משארליק
 סיפר לי שזמז דין חפ"ק
 ארמור שלישי'א תפי' טטשא'רמק'י.
 צו"ס אחרון שי' חיס'ד. כרהיק הר'
 וואלף קוליס זל"ל רזה לנכוס לאהיק נכוס
 אל רבו הכעש'ט הקי' זל"ל לקבל מארו
 צרכה פרידה שליס. הכעש'ט הקי' צרכו
 שיסז לשלום כוי. עוד אמר לו הכעש'ט
 בזה הלשון. די וואלף פוהיו צדדיכס אר
 זאלט וויסן וואס לי ענטפיקן, גא יומה.
 כרהיק הר' וואלף נסז לנרבו, ונכנס לתוך
 הספינה. הניעה הספינה אל אי אחר מאי
 היס עמדה הספינה שס זמן מוצע. כנהוג,
 שארי האנשים שהיו שס בהספינה ילאו
 אל האי להניח להס מחכל ומשה
 וחזרו סיבך להספינה. הרב הר' וואלף
 ילא אל האי להצידר שס. ומחמת גדל
 הדביקות והחבורות נשטהה שס זמן ארוך
 זכח נכוס להספינה, הספינה סיכה לה
 נוס לדרכה. והרב הר' וואלף נשאר שי'ס
 כשדה, כשהפסיק הר' וואלף מדביקהו
 ראה אי' צללה. שנשאר שי'ס השדה. כי
 פגינה שלו הליכה לה. החל הר' וואלף
 לילך מש, וראה מסילה אחת. הילך בה
 וראה בית א' עומד מרחיק. הילך לשם ונכנס
 להבית. ראה שיב שס זקן אחד יהודי.
 הוון נתן לו שלום. ואמר לו. בזהיל הר'
 וואלף וואס זענט איר אזוי פאר זאגט.
 השיב לו הר' וואלף לזה לא אדאג. הלא
 אצני כאן צללה. הספינה שלי סיכה לה
 ואני נשארתי בדה, השיב לו הוון. די וואלף
 לא הדאנו מזה. מסתזא וועט איר דא
 שבת האלעין. און נאח שבת וועלן און
 קומין די שיפן וועט איר פארין מיט זי.
 א מנין און א מקוים וועט איר דאה האבין
 כרלונכס. כן סוה. הר' וואלף שבת שס.
 ואחר השבת צאו הספינות. למקום היא.
 הוון ס'ך עס הר' וואלף ללווהו אל הספינה.
 הר' וואלף היס פרוי מאד כמאן. שאל

התחיל לקרותו רבי] ואז באתה לפני הבעש"ט
 הק"א אשה אחת ובכה לפניו מאוד, אך
 שהיא טגינה זה ערך עשרים שנים שבעלה
 נעלם מאתה ואינה יודעת היכן הוא ואם
 הוא חי או מת. הבעש"ט לא הסביר לה
 עדיין כלום, רק הלך לבית הכסא ושהה
 שם מיוסין אחדים וחזר לבית והמר להאשם
 אל הצני, בע"ך הוא במקום פלוגי, עד
 האט ז"ך כופר גוי עבין, עד איז אקאטער
 אלל הארץ פלוגי, פאהר אהין וועט עד ל"ך
 גטין ואח"כ נטל את ידיו הבעש"ט, הרב
 מפולנאה ראה כ"ז וחמה ע"ז מאוד, חזי
 תמיכי, אי, שהלך לבית הכסא ובה והניד
 לה, למה לא הניד לה בהיותו צביתו, צ'
 שלא נטל את ידיו והניד לה קודם גט"ו,
 שאל הרב את הבעש"ט להרץ לו צ' המיות
 אלו, השיב לו הבעש"ט הקי הגה חפשמ
 את בעלה בסיטרא דקדושה ולא מלאחזי,
 הצנתי שהוא בסיטרא דטומאה, לכן הלכתי
 לבית הכסא וחפשמתי אותו בסט"א ומלאחתי
 אותו שם שכפר אי"ע זכו' ולא רליתי לדבר
 ממנו אחר גט"ו, ע"כ המעשה הנפלאה
 הזו :

ה) ד"ן שמעתי מהנכבד המופלי ה"ר אייזיקל
 כ"י מט טויעוו, בעיר ט טויעוו היה
 נכבד אי' שמו ה"ר שבת, והיה חזק מנביא,
 והיה מוקרב אל הבעש"ט הק' זל"ל, מובן
 הדבר שכל עת צואו לרבו הק' הפליר צו
 לצרכו שיפקד להוליד צנים, הבעש"ט רחמו
 בכל פעם ואמר לו שא"ל להפלירו ע"ז, אלו
 הייתי יודע שאתה רחוי לך הייתי מברךך
 צוה, אעפ"כ הפליר צרבו מאוד עד שריחם
 עליו רבו הק' והצטומו, אשהו נתעברה
 וחלד בה אחת יפה תואר מליד מאוד,
 מובן שה"ר שבהי שמת צוה מאוד, הנערה
 זו פ"א נחלשה מאוד עד קרוב למיתה,
 ה"ר שבת הנ"ל שלח להבעש"ט ובקשו
 שטריות לבוא לביתו, הבעש"ט בא לביתו,
 נחן לו הר"ג חדר מיוחד צביתו להבעש"ט
 כראוי לו, צבוא הבעש"ט לביתו מחם
 הנערה החילנית והסכיזוה על הק"קע, גדל
 הי"לם טהיה צבית ה"ר שבת מובן הבעש"ט
 כננס לחדר המת עם אי' ממוקרביו ועמד

לה' הם חס"ים מטיב עוה"ז, והשעיר אשר
 עלה עליו הנורל לעזאזל, פיי רשעים.
 יעמד חי, פ"י שיש להם כל טוב לפני ה',
 כיינו שהם תומרים שהם לפני ה', שיש
 להם הנאמנות, מין עהרין ווארט הוא אמת
 ולא ישנה בשום אופן, והחסיד הוא
 מאשעניק וכו' :

ז) ד"ן סיפר הרה"ל וכו' ה"ר ישראל ג"י
 ממעוז צוה, שבמזוה מדודו הרה"ק
 ז"י"ע אדמו"ר זל"ל מטשארטקוב, וזה מוארה.
 הרב הנאון הק' מפולנאה בעהמ"ח ספר
 הקי הולדות י"י החלה לא האמין כלל
 בהבעש"ט הק' זל"ל, אדרבא היה מהנגד
 גדול, וגם צבוא הבעש"ט, הק' לעירו של
 הרב הנ"ל לא ה"ך הרב ז"ל אפילו לקבל
 שלום מהבעש"ט הק', פ"א אירע הניד אי'
 נכבד משם עשה כאוה"ן לבתו, והיה מוקרב
 אל הבעש"ט הק' ניקם את רבו הבעש"ט
 הקי לפרוח ולבוא על חמונה בתו, הבעש"ט
 הק' נעמר לו ובא לביתו על החמונה
 הניד הזה אהב גם את הרב מפולנאה,
 הלך להרב והפליר צו שטע"פ יך פ"א
 לביתו לקבל שלום מרבו הבעש"ט הק' שה"י
 לו זה לכבוד, הרב חילל בקשתו והלך לבית
 הניד לקבל שלום מהבעש"ט הק', ובעת
 קבלת שלום הסב הרב את פניו שלא להסחל
 הרבה בצורת הבעש"ט הק', הבעש"ט
 סיפר להרב מעשה צוה הל"סן, פולנאהר
 רב הערט מיח אויס, איך צין אמאל
 גיבארין אין ווייג, מיט ג' סוסיס, אי' היה
 גבאריא אי' היה קארא, אי' היה קאטטין,
 האצין זיי ניט גיקענט מאהיטין איז
 מיר אקצעגן גיקומין אי' גוי אין האט
 מיר גיזאגט ארפאה, האב איך גיטוהין,
 די רפואה, האצין יי אגניוהיבין לי מאהיטין,
 ותיקף אח"כ סיפר הבעש"ט הק' עוד
 הפעם מעשה א' להרב, בהרמה קיל יותר
 מצדאונט, אח"כ תיקף הרים הבעש"ט הק'
 קילו יותר וכיפר לו מעשה א' פעם שלי"ת
 ואחר שביים אמר לו צה"ל, פולנאהר רב
 הערט איר, השיב לי הרב, יאה רבי איך הער,
 [מובן מזה שהרבי"ש הרב את פנימיות כל
 מעשה זו והסוד הגנוז במעשה הלזו ובזה

ית' קידוש גדול כמוכן, או הצניו כולם למפרע בע"ז הצניו הצעט"ט הק' צרות קדשו, לכן פעל אז החס"מ ממש צנדי שיהקדש בס במים ברבים, וכוונתו יגן עלינו ועכ"ז חפן, וה"ר שבתי הג"ל ואשמו, וחמטו ובתו הנז"ל ושבעה נביה נקטרו ביחד צניו צניו ה"ר שבתי הג"ל, חנוכה :

ט) הרה"ה ה"ר נחום בעריש ז"ל
 חפן אדמו"ר מס"ג ז"ל

סיפר המעשה הנוראה הלז, וזו תולדה פתס א' אמר הצעט"ט הק' ז"ל להצדיק קדישא שלי, ניסב למקום פלוני לנחם אבל, שהוא ממזר ותלמיד חכם, והמעשה כן הוא איש א' עשיר נעדר צימ והשליח אחריו בן א' ובה א', ושניהם היו פנוים, עדיין בלא איש ואשה, וכל הענין מאביהם נשאר לשיניהם לבד, הי"ר הסית את הצמור הזה לזנות עם אחותו ולישא אותה לו לאשה צנדי שכל העצרות מאביהם ישמר לו ולזו' היא אחותו, להס לבד, כי אם הנשא לאיש זר ילך חלי העשרות לאיש זר, הוא נהפחה מילרו הרע בזה ואהוהו גם היא נהפחה לו, בטענה זו, וגשים דעין קלות כמאמר חז"ל (בבא לג) ודר עם אחותו ונתעברה ממנו, כשה כר טוברה התחילו אנשי העיר לרן עליהם כ"י, והיו בוסים מאוד, ונתחרטו מאוד כו' אך בזה מעוות לא יוכל להקן, שם ענה בנפשו הצמור הנניד הזה ואמר לחותו, הנה נסכלנו במה שפטינו ד"ז, ועלתי כן הוא, אני חפן לך מירישה אבינו סך, כך וכך, בחיפן שאחר לידך ח"ך מפה ומקבע דיתך בעיר אחרת רחוקה מפה, בחין מכרין אהוך, ואם לא היה פה עמדי יחד, יסתכח הדבר בהמשך זמן, וכל משך זמן הציבור תשכ עמדי פה והיין היבה אחת להו ד א"ר תלד אשר תיקף אחר הלידה יניח הילד בתוך הארגו, עם סך ארבעה אלפים רז"כ, גם מכתב א' וזה נוסח המכתב, בהארגו פה מונח ילד א' יהודי, נולד היום פלוני, והסך מצות ד' א פ"ס רז"כ המ נחיה פה הס על אופן זה, שמי מהיודים שימצא כתיבוק הזה יקחטו לביחו, ולמולו כדת ביום השמיני לידתו ויטכר

שם רגעים אחדים נשטן על מקלו, עד שראו השהנות בפני כמה עד שהקילה, וחזר לה דוח החיים וחמי, כולם ראו הנם החיות המתים ממש, כמה ראו כן המה, נכנסו איזו אנשים אל הצעט"ט נכבדי העיר ושאלוהו למה עשה זה לשדר הנוערכה נגד ד"ן ס' בחין הכרח גדול, הצעט"ט השיבס מי שיזכה לחיות עוד אז שנים ראה שפתי ד"ן (לרון ה' לקידוש שמו ית', הנערה הזאה כיבאה לאיש בשנת חק"ך בנת הלקה הרון החלקים, שאז נסהלך הצעט"ט הק' ז"ל כידוע, ובכל שנה ושנה ילדה בן א' עד שצנת חק"כ היו לה שבעה בנים, וצנת חק"כ שהרולח הגדול באנטא ימ"ש שפך דם נפכות הרבה מישראל לאלפים בעוה"ר כנדע, בא לעיר טוטיטעו ג"כ והרג החלה בל גדולי העיר ושלל את שללם, ואח"כ את בשאר, וה"ר שבתי הג"ל נהרג אז ג"כ, הוא ואשתו וחמטו בעל האשה הנז"ל, והאשה הג"ל בת ה"ר שבתי שהיתה יפ"ת למאוד צניו, נכנס יפיה בלב הרולח הגדול באנטא ימ"ש, ואמר לה, הלא אתה רואה שאני מלך, אם תענה רעוני להמיר דהך אשא אהוך לאשה ומהיה מלכה, השיבה לו האשה (ולכה כל עמה) אני מרולה למאוד לדבר זה, רק מה אעשה לבצעה בנים בלי, הרוב פהלה כל השבעה צנים שלי ואז אשאר לבדי ואמלא רעוין בכל אשר תחפך, הוטבו דברים בעיני הרולח וזהו להרוג כל השבעה בנים שלה, האשה אם הצנים ראהה כל זה, ואח"כ כשהרגו כל ז' בניה, פיה פתחה נחמס ואמרה להרולה, מה אתה מרמה שאמיר אמונתי אמונת אלקי עולם צ"ה ואנשא לך, לא, לא בשם אופן בעולם לא אמיר את אמונתי אמונת אלקים אמת ימ"ש כו' ואני מוכן ומוזמן למסור את גופי ונפשי על קידוש ה' יה"ש, ומה בלייתי להרוג את בניי כי יראתי ש"א הכריח ה"רם להמיר אמונהם ח"ו, אבל עשיו שנהרנו כולם על קידוש ה' יה"ש ואני נשארתי לבדי, עשה עמי כר"ך ובסוס אופן לה אמיר אמונתי אמונת ה' יה"ש ח"ו, הרולח הרג אותה ג"כ ובה קדשה את ה'

סיפורי סיפורים

על כל ילדי בני העיר בלימוד בהריופה
 פנים, וכולם היו נגדו כאין, מובן שהיה
 קנאה גדולה לכל ילדי בני העיר נגד הנער
 הזה, ואירע שהיה לנער הזה מריבה עם
 נער אחר מבני העיר, עיני גילה לו הנער
 שהוא לנער זה את הכל ואמר לו, אל
 חדמה בנפשך שאחיה הוא בן המלמד פלוני,
 לא, לא, אחיה ממזר ואסופי מן השוק,
 והמלמד מלא אוחך מונח בארנו אלל
 ביהמ"ד, שכן שמעתי מאבי ועוד משאר
 אנשים מפה, שכן הוא האמת, הנער הזה
 בשמעו דברי הנער האחר עזרו ונכנסו
 הדיבורים לחדרי בטנו ליתן אומץ לרדיו, כי
 דבר פלא כיו אי אפשר לנדות מהלב, הןך
 לבית אביו, וככה לפניו, מה זה שהנער
 פלוני ביזה אתו בבזיון גדול כים, שאני
 ממזר, ואני אסופי מן השוק ולא בןך אני,
 אין זה דבר ריק, הגד לי האמת ולא תכחד
 ממני מאומה, המלמד מחללה כיהש לו
 ואמר לו שהוא בנו באמת והנער הזה הוליד
 גם רע, אינן הנער היה הבין בהכחמו
 שיש דברים בני, והפליר בהמלמד הזה מאוד
 שיגיד לו האמת, המלמד הדה לו את הכל
 והראה לנער זה את המכתב הזה שהיה
 גנוז אצלו שהיה מונח בתוך הארנו הנמלא
 כנזיל, הילד הזה נכבד ונרעש מאוד מזה
 צעידע לו שהוא אסופי מן השוק, וימזר
 הוא, ההייבב הנער דרעתו, ואמר להמלמד
 הגה רצוני לילך לי מבירך, וקח לך מחלה
 משום מהכך שהיה מונח בארנו כחבוב
 בהמכתב, ומחלה הב' הקת נמדי ואיך לי,
 מה מד לא ס רב בזה ולא פניב בידו ולקח
 לו הנער את חני המטות והלך לו, ובא
 ליביבה גדולה ולמד שם, לא גילה לשים
 בן אדם מי הוא, ובמשך זמן מועט נתעלה
 על כל הלמיד הישיבה בהריופה ובקיאיות,
 משם הלך לו לישיבה היהר גדולה, וישב
 שם גיב איזה זמן ולמד שם לימודים גדולים
 וכעשה חריף גדול ועילוי וברי בש"ס ופוסקים
 בנגלה ובנסתר :

עתה נחיל לדבר מהאשה הנזל את
 באצרך הנזל כנזכר לעיל, הגה
 האשה זו עקרה דירתה מעיר אחיה הנזל
 כמ"ש

ולשכור לו מינקת עד הנמלו ואח"כ
 יחוקטו בביתו כנן ממש במאכל ובמחטה
 וכאשה, ולשכור לו מלמד עד שיגדל הילד
 ויהיה לאיש, ובשכור טול טיפול הילד
 והולאות של הילד יקח לו המולא התינוק הזה
 סך מחלה משום מהמלא בהארנו פה, ומחלה
 הב' טייך להילד זה, ואם ירלה להיות בבית
 המולאו הרי טיב, ואם ירלה הילד לילך לו
 הדרשות בידו ויקח לו הילד מחלה ממעותו שלו
 וילך לו, פ"ב המכתב, והיקף כשנולד
 לכחות הילד הזה, והיה בן זכר, הניחו
 הילד לחוך הארנו עם הסך משום הרשום
 בהמכתב ואת המכתב, הניחו הכל לחוך
 הארנו ושלחו את הארנו עם כל הנזל ביד
 איש פתי, ופקדו עליו ליטע סיכף הלילה
 או להעיר הסמוכה להם ולהניח הארנו אלל
 פתח ביהמ"ד דשם בחוך, ומי מבני העיר
 שיקדים לבוא להביהמ"ד באשמורת הבוקר
 ימלא הארנו הזה, ומסתמא יתנגב עם
 הילד הזה ככתוב בהמכתב, כן הוה השליח
 הולך את הארנו עם הילד ועם כל הנזל
 ובא באישון לילה אל העיר הסמוכה והניח
 הארנו אלל פתח ביהמ"ד והלך לו משם
 על אכסניא ללין שם, ויהי באשמורת הבוקר
 הלך מלמד אחד אל הביהמ"ד, ומלא הארנו
 הנזל עם כל הנזל, והקול נשמע בהעיר זו
 צבוקר מהפלא הזה, השליח במכוון טיבב
 איש באכסניא שם בכדי שיהודע לו מזה,
 זכן הוה ששמע מה שמוספרים בכל העיר
 הפלא הזה שמלמד פלוני מלא ארנו אי'
 ובחילו מונח טינוק אי' עם סך מעות, השליח
 פשה איש כמחריה, ונסע לביתו לעירו
 והגיד למשלחו, (אבי הילד הזה) שקיים הכל
 כנזיל, והמולא התינוק הוא מלמד ואיש
 אמונה, מובן שהיה לו חשבה זו לנח"ר,
 המלמד המולא קיים ככל הכתוב בהמכתב,
 שכן לו מינקת, ומל התינוק בזמנו כדס,
 הילד נהגדל בביתו האחד מבניו, והולד לא
 ידע מאומה מכ"ז, והיה עבור שהוא בן
 המלמד, אחר ג' שנים ללידתו שכן לו
 מלמד טינוקית ונח"כ מלמד אחר הנדול
 יותר וכו', הילד הזה היה בעל מוח גדול
 וחרף עלים עד שבהמשך זמן מועט נתעלה

שיש לה מקרים פזונים שלא כדרך העולם
 כלא דבר הוא, והתחיל לחקר ממנה את
 עיר מולדתה ואת בית אביה ומשפחתה.
 הכלל נשים דעתן קלות כו' ולא יכלה לכתוב
 ממנו שום דבר, ומגודל אהבה שהיה ביניהם
 גילתה לו את כל המאורעות שלה. שנחשבה
 בזנות מאחיה זה רבות בשנים, וסילך כעולך
 לה מאחיה נהגוהו בארצו ושלחוהו לארץ
 עיר כו' כו', הבצל הנ"ל שמע כל סיפורם
 ויודע לו בצירור שהיא אמו, כי הכתוב
 שבחך הארצו היה נמו אללו כו'ל, ונתן
 שבח והודאה להש"ת על מה שהתחסד שמו
 חסד גדול שלא להכביל עליו על אמו,
 ועשה עמו כמחיים ולא גילה לאשתו מכל
 זה, מה הוא לה, והתיישב בדעתו לברות
 ממנה ולקח עמדה איהו סך משות וברת
 חסד ועקבותיו לא יודעו, וכשחרה ענינה
 גלמודה מצעלה, ומונן שהיפה בוכה ומילת
 על בצל נעוריה שנסע ממנה והיא ענוכה
 לעולם, האברך הזה שהיישב בדעתו לילך
 בגילה ולהיות נע ונד ומטולטל ממקום
 למקום ביהכפר בזה במקלת כי קלה בחייו, כן
 עשה והלך ממקום למקום ולא פירסם א"ע
 ללמדן רק לפני סתם, עד שבא לכפר א'
 ונחאכסן שם בהקדמטשמא דבם אלל היהודי
 המוכס, דבם וישב בם ערך שני שביעות ופרע
 היטב בעד אכסכיא ובעד אכילה כדרך
 הסוחרים, הבעה"ב ההפלא עליו בלבי כי ראה
 שאין לו שום מסחר שילטריך לההעכב צביתו
 פה, ועל דבר א'התשלא מאוד שראה שבכל יום
 ויום הולך מנימו החולה ונותעכב שם ערך
 שני כעית וחוזר אח"כ לביתו, כן התנהג
 בכל יום, הבעה"ב התיישב בדעתו להביט
 אחריו בסתר לין הוא הולך, ומה עושה שם.
 הבעה"ב הלך אחריו בסתר שלא ירגיש
 האברך שהולך אחריו, וראה הבעה"ב שהאברך
 בליאיהו מהביה נכנס אל היער הסמוך להבית,
 הבעה"ב הלך אחריו בחשאי להביט מה יעשה
 בשם, ראה הבעה"ב שהאברך עומד אלל
 אינן אחד בתוך היער ומכה את ראשו
 בהאינן ובוכה ומיילל וכמעט שילא מהדעת
 ומכה את ראשו אל האינן, הבעה"ב כראותו
 ד"ץ שהאברך מסכן את נפשו, רץ ובה אל

כמ"ס לעיל שכן היתה טל"ו, ונהיישבה בעיר
 אחרת רחוקה מעיר מולדתה, שלא יכירו
 אותה שם בה מי היא וכל המאורע, ואחריה
 שהיא אלמנה ירוצה להנשא להסנין לה נפי
 כבודה ולפי כבוד עשרה שהינהנה שם
 בעשרות, שדכנים הניעו לפניו כמה שידוכים
 הנוגים, נגידים ומיפלגי תורה, ומיוחסים,
 קלת מהם לא הוטבו בעיניה, קלת מהם
 שהוטבו לפניו עכ"ו לא בא לבאר להסנהך
 ולהנשא, ביני וביני נהארך הזמן כמה שנים
 שלא ישאת למי, שהיישבה בדעתה לנסוע
 לאיוו ישיבה גדולה ושם מסרמא מללא איזה
 בחור א' הגון, מופלג גדול בחורה ושיסה
 ג"כ חו"ג במילי דעלמא כרלינה ומינשא לו,
 ואף שהיה עני כי יש לה עשרות גדול
 וא"ל לממן בלו, כן היה, נסעה ובאה
 לישיבה הגדולה בבנה הכוזב למד שם,
 פלכה לראש הישיבה וביקשה איתו, באשר
 שהיא אלמנה ועשירה ומיוחסת, בה
 פלוגי, מער פלוגית (אשר בראה מלכה)
 ורוצה להנשא לאיש הגון לה שיהיה מושלם
 בכל המעלות כו' לכן מבקשת מאהו לבחור
 עבורה איזה בחור מופלג ומש"ס וכו'
 ועבור זה מתן לו סך מסויים כן וכן, הראש
 ישיבה נהרלה למבוקשה ומכל הלמדי
 השיבה בלו הוטב בעיניו הנסתר הזה
 שהינשא לו, שהיא הוא היזמר ח"ף מכל
 תלמידי הישיבה וגם הוא חו"ג כו' כרלינה,
 וכן הגיד לה חוות דעתו, נהרלתה האשה לדבריו
 והבחור גם הוא נהרלה לעלם רבו, ההקברו
 בשידוכין ונתנה לו סך מסויים שילביש א"ע
 שיסה לפי כבודה, ובזמן קלר עשו שם
 הנשואין כרת מו"י [ואף שידע בנפשי' שהוא
 אסופי מהשיק ולא ידע בן מי הוא, אכן לא
 ידע מזה את הוא ממזר גמור, ומסמהא
 חקר בדעתו עפ"י ר"ת שהוא מותר לישא
 בת ישראל] ונסע הבעל עמה לעיר הדרה
 שם, ובכל פת שהניצ ליל טבילתה בבואה
 לביתה מהטבילה הקרה לה ה' מקרה לא
 פהור, פעם מנאה כתם גדול, פעם מלאה
 דם הרבה, פעם איזה מיתוש וכאב, שלא יכלה
 להודקק לבעלה כדרך כל הארץ, ויא נד ונו
 ימר בשום פעם, בצלה התפלא הרנה מזה

סיפור מ צדיקים

ג' ימים שיחקרו שם במתן ולא מהרו לנסות
 חיבף להלן, הכלל בלוי לאותה קרעטמא
 שזכר הכ"ל אשר האבך שם בהמרתק
 כנ"ל. המשולחים לנו שם בקרעטמא,
 ובוקר אמרו להבעה"ב שיפקוד לבשל
 עבורם גם סעודה להרים, ונכנסו עמו
 בדברים לדרוש ולחקור גם אללו כמו שטעו
 כן בכל מקום בואם לדרוש ולחקור אם
 יודע מאיזה רב גדול, שירצה להיות רב
 בעירם כי הם לריבים בעת לדבר זה, ויהי
 לו בעירם סכר קליב בריות ובכבוד, ובלבד
 שיהיה ראוי והגון לזה, הבעה"ב זכר מאותו
 אבך, והוסכם בדעתו ושכלו שהוא ראוי
 לכך, אבל להם לא גילה, והיה מגמגם
 בלישאל, והוכר מתוך דבריהו שידע ומרגיש
 מאיזה רב גדול, המשולחים לו הצי הכמים
 וכבוים הכירו בו שהוא יודע התחילו לבקשו
 על זה שיגלה ויספר להם, ואין לו הפסד
 בזה, וגם שהרבו בהולאה עד עכשיו כך
 רב לכן יחוס נא עליהם, והפלירו בו, ולא
 רצה לגלות, אחד מהמשולחים הלך החוצה
 למקום גל האשפה אחורי הקרעטמא לפנות
 ולהכין עלמו, ראש שמוגה שם במקום שהוא
 מפתח אחד. הוא המפתח של המרתק
 שהטמינו הבעה"ב מכבר כנ"ל. לקחו בידו
 והכניסו לבית ומסרו ליד הבעה"ב ואמר
 לו ד"ז הוא לי לפלא אשר מפתח המבית
 הנחץ לבית יהי מוגה ומושלך בהשפה
 במקום הפקר ומקום מאוס כזה. הבעה"ב
 לקח המפתח והכירו שהוא מהמרתק נכסל
 מזה ונתפצל עד מאוד. כי היה יודע
 שהטמינו היטב שלא יתגלה הרי רואין בחוש
 שעפ"י השגחה משמים הוא שיתגלה הענין.
 וגשתנו פניו. הם המשולחים ראו ההשכחות
 בפניו מענין מליאת המפתח. התחילו לבקשו
 ולהפליר בו שיגלה להם כל מוכן הענין.
 הבעה"ב הודה להם וסיפר להם כל הענין
 של האבך הכ"ל שהאבך הוא איש פלא
 איש אלהים נכיס לתוך המרתק שלי הלזה
 זה כמה חדשים ולא לקח עמרו כלים רק
 טלית ותפילין וככר לחם א'. אשר לפי
 טבצ אנושי א"א שיחיה עד עכשיו, ואם
 הוא חי עדיין. ודאי איש אלהים הוא. הם.
 המשולחים

מקום האבך ואחזו בידו ואמר לו למה
 תעשו כן לסין את נפ-כס בחגש על לא דבר
 היחן לעשות כן בחירה הק' כחוב ושמהם
 לנפשותיכם לפי דעתי מעולם לא עבדתם
 עבירה גדולה כזו שיהי מותר להרוג איש
 ולהיות בכלל מאבד עלמו לדעת ח"ו. האבך
 בא לישוב דעת ולא ענהו ע"ז כלום וחזרו
 שניסם לבבית, ויותר לא נהג א"ש כן
 ושהה בביתו עוד אז זה ימים, אח"כ קרא
 האבך את הבעה"ב ואמר לו, הנה יש לי
 עמדי מעות סך מסויים, אני נוהן לכם
 המעוים במהנה על אופן זה, הנה המרתק
 שלכם שאלל הבית, יהיה שלי לחלושין היינו
 שאכניס אל המרתק עם טלית ותפילין ועם
 ככר לחם אחת וכלי עם מים, ולא יוהר כלום.
 את המרתק הסגירו מבחון היטב, ואת
 המפתח חשליכו אל מקום האשפה המוגה
 כאן אחורי הבית גל של אשפה, באופן שלא
 ימלאו שום אדם, לא תהרהרו אחרי אם
 אני חי או לא, לא הפתחו כלל את המרתק,
 כן יהיה סגור, אם הבעתי לי שחטשו כן
 ותחתו לי תקיעות כף ע"ז שלא תשנו מדבריי
 אלה, על תנאי זה אני נוהן לכם כל המעוים
 שלי במהנה, הבעה"ב תמרנה לזה והבעתי
 לו כן ונתן לו תיכ והוא נתן לו כל מעותיו,
 וכנס אל תוך המרתק ולקח עמרו טלית
 ותפילין, וככר לחם א' וכלי עם מים ולא
 יותר, הבצל הבית סגר את המרתק מבחון
 והשליך המפתח לחוך גל האשפה,
 וכן היה זיין רב, הבעה"ב לא הרבה על
 האבך עוד, כאלו לא היה הדבר כלל,
 כמו שנפקד ע"ז :

בימים ההם נעדר ב"ו רב א' גדול
 בהורה ובמדעים טובים ובמע"ט
 באיזה עיר גדולה, ולא השאיר אחריו בנס
 הראויים למלא מקומו, נתייעלו אנשי עיר
 בלזו לש' זח' ב' משולחים מופלגי חורה ומזיני
 מדע לנסוע על המדיגה לדרוש ולחקור
 אולי יזדמן להם איזה רב גדול שיהיה ראוי
 להיות רב בעירם, ונתנו להם סך מסויים
 על הולאה הדרך, המשולחים אלו נסעו
 מעיר לעיר ומכפר לכפר לדרוש ולחקור
 ע"ז, ובכל מקום בואם שהעכבו בשם ב'

לנסוע אליו ולהגיע מבוקשה לפניו אזלי
 התעורר של ידו, ויבדק אותה שיבוא בעלה
 אליה בקרב, או יודיע לה היכן מקום
 בעלה כו', כן עשתה ונסעה לעיר פלונית
 ונחאכסנה שם בחיזה אחסניא גדולה לפי
 ערכה. שם חקרה ודרשה מהנעשה ומאנשי
 ביתו על מהות הרב שלהם. מה הוא. אם
 אחת השמיעה שבמזה מספרים עליו
 נפלאות. הבעה"צ סיפר אזו עליהם נפלאים
 אשר ראו עיניו. מהרה להבין וזה לא
 כבוד שנהקבל לעירם לרוב ואב"ד והוא קדוש
 עליון. ושכל הבאים אליו הלריכים ישועה.
 נושעים הם בצרכותיו ע"כ יען אוהה ג"כ
 שת"ך אליו וליתן להנבאים שלו כך הגון,
 שיניחו אתה לנכנס להרב כו'. הגה הרב,
 ראה ברה"ק שאלמו באהה לכאן ורולא לנכנס
 אליו, קרא להנבאים שלו ופקד עליהם
 באזהרה גדולה, אשר אם מצוה אליהם
 אשה אחת נגידה וסימניה כך וכך והרלטה
 לנכנס בחוך הבאים. אל חדר הרב, לא
 יניחו אותה לנכנס לפניו. בשום אופן
 בעולם. ואפילו אם הבכס ותפאיר בהם,
 ואפילו אם הרבה להם מוהר ומתן סך רב.
 בשום אופן בעולם לא יניחו אותה לנכנס
 לפניו. מטעם הכמים אשר לו בזה, והזהיר
 אותם על זה מאוד מאוד, כן הוה, האשה
 הלב שה א"ע צנדים חשובים בערכה בעשרות
 והלכה לבית הרב, וביקשה מהגבאים שיכניסו
 אותה לפני הרב ותתן להם מן הגון, הם
 הרחיקו אתה ולא הניחו אותה לנכנס. היא
 ראהה שכל האנשים וגשים נכנסים בחין
 מוגש, והיא לא, מוצן זה היה לה לדאבון
 נפשה ובתחה לפניהם, למה אחיה גרוע
 מכן בני ישראל ובניה ישראל כו'. הגבאים
 הוכרחו לגלות לה. שכן פקד עליהם הרב
 הק' בת קף אזהרה. ונולדו אין מיטעה,
 אנדבא היו מימים אותה לכנס קודם כל
 הבאים. אך מה יעשו כי יראים אזו לעבור
 ענ פקודה הרב. ואין בידנו להושיעכם.
 האשה ה זו במר נפשה חזרה לאחסניא שלה
 וסיפרה שם גדול לערה בזה ומחמת גידל
 הרחמנות יען אותה הבעה"צ שלה להפשיט
 מעליה נגדיה החשובים והלכה נגדי עניים,
 שהנבאים

אחשילחים עם הבעה"צ שישמן הלכו ופסחו
 הדלת של המרהק והתחילו לירד חל המרהק
 במדרגות שהיו שם. ובשור שיכדו הם.
 בא האבדך הג"ל נגדם מהוך המרהק מלובש
 צטלית וחפ ליו, ונחן להם שלים. או הם
 נהנו לו שנים, והתחילו לקרוח, רבי, והלעו
 מצוקים ממונו שרולים שיסע עמהם לעירם
 להיות להם לרוב ואב"ד. והם יתנו לו בכל
 שבוש שכן קלוב ברוח ובכבוד. כמה שירצה.
 האבדך השיב להם. הגה מרולה אלי להיות
 אלליכם לרוב ומורה. אך ליסע מיחך עמכם
 זה בלתי אפשר מטעם הכמים עמדי רק
 על יום פלוני בחודש פלוני אני מצטייחכם
 לבוא לעירכם, ונפרד מהם וכנכם למקומו
 אל חוך המרהק וזה לבעה"צ להגור
 הדלת מזחין. כמקודם. המש לחים חזרו
 להבית ונסעו לעירם בשמחה רבה. מזה
 שהקרה ה' לפניכם רב גדול וקדוש עליון
 ואיש אלהים, יוחר ויוחר ממה שדיני להיות,
 בהגיע יום המוגבל שהגביל להם הרב הג"ל
 לבוא. כל גדוני העיר נסעו וילאו לקראתו
 לקבל אותו לעירם בכבוד כאשר יאות לכבודו.
 כן הוה הרב הג"ל בא ביום ההוא אל
 עירם. כל בני העיר הכנ סוהו לעירם בכבוד
 גדול אל בית המכיבד שהכינו עצורו.
 וצפרט ששמעו מהמש'חים גדול הנוראות
 שנורו בעינין ושיבתי וסימניה במרהק שגרהה
 גידל קדושהו ושהוא איש אלהים כו' כו' לכן
 כהנו בו כבוד ומרא והא היה להם לרוב
 ואב"ד וכן במילי דשמיא וכן במילי דעלמא
 לייחו לו ולא חזרו את דברו כי ראו שכל
 מה שגזר ואומר כן יקום הן לעיב הן לייטוב
 כו'. וגם התחילו לנסיע. וברא אליו מוקי'א
 לקבל ברכותיו כי נהפרכס שמשו הטוב
 למרחק. כו' כו'.

נחזור

לענין ראשון, האשה הג"ל אמו
 של הרב ישבה ענינה ונלמודה
 ומן רב. ולא היה יכול שום רב גאלן להסירה
 מכבלי עיגולה. והיהה בזכה ומייללה על
 ימי נעריה וכל העשרות שהיה לה לא היה
 נייח לה. ממש הייה הינם חיים, וכשנסוזה
 שנהקבל לעיר פלונית רב א' גדול ומהולל
 מפורסם לאיש מופת כו' עלה על דעהה

שהגבאים לא יכירוהו. ותכונם לחדר הרב
 צורך כל הבאים. כן עשהו. לבשה בגדי
 פנייה ובאהו לבית הרב. הגבאים לא
 הכירוהו. ונכנסו לחדר הרב בהוך הבאים
 הרב הק' בהרנישו אשר אמו נכנסה אליו,
 עמד חלוא קימזו וננהל ונרעש והתחיל
 לבכות וללפוק בזה"ל. רשבי"ע וואס ווילכטו
 האבין פון מיר, כל העומדים לפניו לא
 פנינו מה זה לועק הרב ומה בוכה. ולמה
 בוכה. כן לעק ובכס לפני הסי"ת. סיכף
 גהעלפה האשה זו וגפ'ס לארץ ומתה, כל
 האנשים בשם נכעלו מאוד ול'חו האשה
 פוזת לחדר אחר ופשו פעולות שונות
 פ"ט וכו' :

ורפואות, כדי להשיב חיותה, ולא הוסיף
 כלום ומתה, הרב ליה לקבור אותה כדת,
 והתחיל לכהוג שצעה ימי אבינות כדת,
 וזה שלפה כבטש"ט הק' ברוח קדשו ונסע
 עם החיק שלו אל הרב הזה לנחמו, לנחם
 אבל ממזר ות"ח כו"ל ז"ע ועל כ"י אח"י.
 אשה קורא נעים. בקראך המעשה הנפלאה
 הוא יומסקי לחיכך מה שהמרו חכמינו ז"ל
 בסיף מס' היריות, ממזר ת"ח קידם לכהן
 גדו: עם הארץ שנאמר יקרה היא מפנינים,
 יקרה היא מכס"ג נכנסים לפני ולפנים כו'

כאן נמצא ספריים נפלאים אלה:

- 1) מופת מבדיל מהבעש"ט הק' אשר סיפר הצדיק ר"ש נחום דוב ז"ל
התן הקדוש אדמו"ר מסאריגורע ז"ל.
 - 2) איך נחקר הק' מפורנאח אל הבעש"ט ז"ל.
 - 3) מלידה הרה"ק ר' מענדעלע וויטעפסקער ז"ל.
 - 4) מהרב הק' מסדיקוב נכד הבעש"ט הק' ז"ל.
- ועוד מעשרות נפלאים ונעמים.

מעשה

הנוראה בלו שאניע לפניך
 קורא נעים ספרה הרה"ק
 ר"ש נחום דוב זל"ל חתן אדמו"ר הרה"ק
 מס"ג זל"ל ז"ע. והיא הנשי עיר קטנה
 כדומה מזדינה ליטא. בלו אל הצע"ט
 הק' זל"ל לבקשו ש תן להם לעירם את החד
 מהלמדיו הק' שיהיה להם רב ומו"ץ
 בעירם, והם יקלבו לו פרנסהו כראוי לו
 וינהגו בו כבוד לליה אוהו בכל מילי. הצע"ט
 הק' נעתר להם ונתן את א' מהלמדיו
 ושם אוהו לעירם לרב ומורה. הרב זה בא
 לשם ונתיישב בעירם ונהגו בו כבוד ומורא
 כדצ"ל. הרב זה ההחיל להשיג בניו
 דמחא ועל טניי לרקת של העיר. ראה
 שרוב אנשי העיר הם עניים וא"א להעמיס
 עליהם עול שיוסיפו ליהן על איזה לרקת
 שרלה הוא. נתן דעהו לחפש איזה מבוא
 על הלרקת שרלה שימנהג בהעיר. בעיר
 בלו דר עם איש אי' בן טובים ובר אוריין
 לא היה לו שום מסחר והתפרנס מזה רק
 מה שקיבלו עבורו מאנשי העיר בכל שבוע
 סך הנותן מזה התפרנס, והיה מהעסק בזה
 איש אי' מיוחד. שכל שבוע ושבו היה הולך
 לקבץ מכל בני העיר סך קטוב מכל או"א
 והיה מביא את המקצף להאים הזה. מזה
 התפרנס האיש הזה עם צ"ב. בהחודש
 להרב ד"ו, לא הוטב בעיניו הדבר הזה,
 כי כשחמד לאנשי העיר להיסיף ולחוק דבר
 פלוני. השיבו לו שאין צי"ק להי"ן יוהר.
 ודי להם בזה שנתנים נסן טובים חק
 קטוב בכל שבוע. ויוהר אין כהם ליהן.

הקפיד הרב ע"ז ואמר להם שחיות דעתו
 שיוהר טוב לגרם מאומה זכהן טובים. כי
 יחיד הוא ולבוסוף על ענין לרקת דרבים,
 דיבורי הרב חלו גרמו להקרר את אנשי
 העיר בנתינה זו להבן טובים. והחילו
 לפחות לי מעט מעט בכל שביע, אוהו
 השליח שהלך לקבץ עבור הבן טובים כ"ל
 ראה שכל שביע פוחת והולך בקיבץ.
 ולא יועלו דיבוריו. לכן פסק מליך לגמרי.
 פ"א יום ה' באהם אשת הבן טובים כ"ל
 חליו להביא חיד שיבש עם. והצעה אוהו
 שיהן לה על לורתי שבה כהגו. ולא היה לו
 שום משום ליהן לה. ומגודל דאבון לבו
 ע"ז. החחיל לבנות צמר לב, בדמעות
 בלו בקו רקיטים ועלו למ"ס והע"ה קטרוג
 גדול על הרב הזה כי הוא הגורם בהעסק
 נתינת אנשי העיר, כו"ל. ועוד היה קטרוג
 על הרב הזה עוד מקודם. כי מקודם איזו
 יניח בלו לדין לפני הרב. צ' אנשים,
 בקיבלה על שא' מהם הביג גבול חבירו
 בחוקת רחיים או אורענדא שהחוקק מכבר
 וזה שבר את העסק מהאדון באיזה הוספס.
 וקיפת פרנסת חבירו. והרב היקל מעט
 בזה ולא לשק בקו"י קולות ע"ז להוסיחו
 ולמחות בידו שלא יעשה זה, וחלו היה
 מומה בידו בכל כמו היה לייט לו, חלו
 בני קטרוגין היו על הרב הזה לפני הניד
 של יעלה, מזיגין השגת גבול שלא מיהה
 כראוי. ועל הסק פרנסת הבן טובים
 ששעסק בגרמנו, ונתחוק הקטרוג על הרב
 הג"ג

מה עישה אללו. השיבו הרב שרצה להמיר דחי תיבך. הכומר השיב לו טוב הדבר, אך כעת איני מושגה לעסוק עמך בענין זה. כי לצידיס לבוא אלי אדוניס גדולים חשבים ומכובדים. עיכ לך אל חדר אחר של ביתי חדר הקטן שלי ושם שם זמן מועט, עד שהאדוניס יסעו מביתי לדרכם, ואח"כ הקרא חו"ך לביתי לדבר עמך וגמלא רלוך. הכומר ק"ח את משרתו ואמר לו לך נחה את הליט הזה שהוא הרב מהעיר הלון. אל הבית קטן שלי שישב שם, ולא המנע ממנו מאכל ומשקה כאשר יחפץ. עד שחיה מופנה ואלו אקרא חותי לביתי לדבר עמו, כן היה הצדיקס משרת הכומר הוליכו להחזר הזה והלגו לפניו י"ש הרבס ומחברו רסורות לכול ולשתיס כרלומ. הרב היה שחה שם עוד י"ש הרבס צביס גדול ואפשר אכ" ג"כ כו'. עד שנסתכר והתחיל הקי"ח הרבס. כי לא הורג' בזה ופ"ק את המלבושים שלי, וגפ"ל על הארץ ונרדס צשינה, הלבור נכנכו לבית הרב אחר ההפלה. כה גלס, הרב איני. התחילו לבאול ולחקור אינה הלך, נמידע להם הדבר שהרב שיהס הלך לבית הכומר ויולס ח"ו להסתמוד. כולם ליקו מרה, והיה יללס צציר כמובן :

הרב זה יסן ע"ג קרקע ב' ג' שתיס והק"ן מסתנה הכומר לא היה מופנה עדיין, אש ההמרה צצר בקרבו, וסחה עד י"ש הרבס בעמד יפניו על הסלתן, ונסתכר עוד הפעס, והקי"ח עוד הפעס, כי לא היה רגיל לבתות י"ש הרבס ושכב עוד ע"ג קרקע צסס. הכלל הווס פנה ושקעה החחר .

דרך הצעדיט בק" הווס כלל סעודס שלשיס כל דסס קודס וסביט על כ" חלמידיו בכל מקומות מוכסותיס ח"ך הוא מדר גתס צקדוסה ולהעלוהס כו' ואלו בצעדיה ג' ש' שבת הזה, בהגיוטו על כל חל"ידיו ובהניט עין קד"ס ע"ג אותו חל"מוד בלו, הוא ה" ה הנוכר י"אש חסבנה גדול שהוא מוכקט בעומק הקייפה רח"ל. לכן הסיב ופגס דעס קדשו מהביט על חלמידים חמרים

הניג, עיכ קראו הנ"ד על מטלה את הס"ת, ובאלוהו, האס חסה מסירח מהבע"ט, השיב להם איני מתירא ממנו. אמרו לו הצ"ד של מעלה, הנה חלמידו שהוא הרב צציר פ"זנית הוא מוכור צידך לע"ו. צו כרלוךך ולא הירח מהבע"ט אף שהוא חלמידו, ויולא הוא מרשמו רשעה רבו הצעדיט ומס"ר ילדך לעצות צו כרלוךך, הס"מ נהמלא שחה ע"ג, והס"ת צו צרעמו, הנה הנמית את הרב זה ח"ן זה דבר נפלא אעשה לו דבר היותר גרוט ומר ממית, והיא לפתיה אותו שימיר דת רח"ל, דרך הרב הזה היה להפיל הפ"ח שחרית של צבת צניחו הכמוך לציבומ"ד סצציר זו, ולפ"ח הקייאה נס"ח היו מודיעים נה"ב, והיה הונך להציבומ"ד לשמוע קריאה צס"ח צצבור וגס מוסף התפ"ל עם הצבור ולאחר התפלה היו נכנסין כל הצבור לבית הרב עם הרב לומר לו, גוט שכה, כנהוג ועי"ן שס קדוש צביתו ע"ג הי"ש ש הם ש"כינו מקדס ולא"ול לסקח לו פ"ח כיסין אחר שמו"ן יפניהס, כן התרגנו בכל שנת ושבת לעשות כן, הרב צלמנו לא היה שיהס י"ש משקה הי"שכר, רק עשה קידוש על יין וסחה מעט, ואל"ח מ"ס, בהרגל חלמידו הצעדיט הקדוסיס, להיות מוסר בכל שנינו גסמייה להס"פק צצעט וכמ"ס צספרי מוסר הק", וכמ"ס"ג ככ"ג דר"ךך דעתי כו' כו', יאלו צצבת הזה שהבן טיביס צבה קיד"ח הצבת על הס"ס מוחיו, ונפסק עליו הדין צצ"ד של מעס להסרו ליד הס"ח כנז"ל, אזו צליחו הצבת צצק"ר התחיל להיות צוצר בלבו הצצרת אש, להמירה דת יח"ל, ומחמה גודל היקוד ותימרה אש סביבו הס"ר חוליו הטלות שהיו לרוס, ושסה כוס גדול י"ש שצמד לפניו על הסלתן מוכן עבור הצבור, ולא פסע מצניו את חבנדי צבת, וכן ר"ך מצייתו כחשגצ"ח את בית הכומר שישב מוחן צציר, וצא לבית הכומר, הכומר נדליתו אה הרב מהעיר צא לביתו, והוא היה מכירו שהוא הוא הרב מהעיר, והו"ך מליבס צבנדי צבת, מסתמח קיבלו צצבור, ושאל אותו

שבצו וברך ברכה המוליד עליה, ועוד חלף
 אי שלימה מהי"ב חיות שלו, ומסרם
 לאחד מהלמדיו הגדולים, החלה השלמה
 והחסיכה, ואחר לו, בזה הלשון, נעם דלם
 אין ניי, אין השי"ת זאל בע:פין, ולא אמר
 לו עוד שום דיבור אחר, הרב השליח
 הק' הג"ל, לא שאל את רבו הבעש"ט
 הק' אנה ייך, כי הבין בדעת קדשו ש עלמו
 יבין וסמך על ההשגחה ועל גדול קדושת
 רבו הבעש"ט הק' שייך ויגזי נמחו
 חפלו לדבר השלימות הזה הנצילם מאהו מה
 זה, ורק מיד רבו החלה השלימה והחלי
 חלה והחזי"ם החה לבישו וילא מבי"ת
 הבעש"ט, והלך בפעור מטובו, וילא אל
 מחוך לעיר והלך להלן חלה ע"פ דרך
 השדה, וכן היך בצנדי כבת שלו, רק
 הסטריימי לקרו מראשו ונשאו צידו, הלילה
 פ"שה כנפיה ע"פ חבל וימא חוקר, השליח
 הק' היה הלך באיזון לילה ע"פ השדה.
 הבעש"ט עדין יושב בשלחו הק' עם
 המסובין ח"ק שלו, ועומד בצבצורים אלו,
 לבטי"א כל ק"יפין, כן כפל דיבורים האלו
 כמה ונמה פעמים, בק"י קולות, המסובין
 לא ידעו ולא הבינו מכות הענין, רק האמינו
 שמה שמושה רבם הק', כן נכון לעשות,
 הסי"ת לא היה נייח לו הליכת המשולה
 הזה כמובן, השליח הלך לדרשו ל"ט גיט,
 פתאום החחיל לילך ע"ג חול ולרורות
 אביים קטיים שיהי מפוור על הדרך,
 וידע שיהליך ע"ג חול ולרורות הוא קשה
 מאוד, ה"י"ת הבין היטב והרגיש שזה הוא
 מעשה טעו בצדו שימנע עי"ז ולא ילך,
 וכיו בציקדה שהלכו אבי"סם אי וילחק אי'
 והסטן עשה לפי"סם ויהר גדל כי כדאי"ת
 במדרשו, כן הכא נמי הסטן רולה למנעו
 לכן לזממתי החזוק אי"ע השליח הק' הזה
 והיך ע"ג החול בכל אמות כח. פיזור
 החיל ולרורות היה ערך צ' מלין, ואח"י
 היה דרך יבש וטוב לפניו, הוא היך
 להלן, ועד פעם צ' אירע לו כן שמשחר
 חול הרבם על הדרך ועכ"י לא פסק השליח
 מדרשו, והלך לאט לאט בכל החתמות
 כח וריחמו עליו משמים ונפסק החיל מן
 הדרך

אחרים רק להביט עליו לבד, להולילו משומק
 מרדה שחם, והיה ממוה לו מאין צא לו
 פתאום השברון הזה, ובכנישו לדיבורים אלו
 לנצט"א כל ק"יפין, בזמר בני הי"א ושמד
 שם ולא אמר להלן והחחיל לשוטט ברעיונותיו
 בקדושים ועלה לעולמות העליונים להיכלות
 הקדושים לשאל ולחקור למה מניע לחלמיו
 הרב הג"ל עונש גדול וחמור כזה מה
 פשעו ומה חטאיו שמשורפו לידי
 הבעש"ט רח"ל, ורלה להחזיק עם הסי"ת
 ולבולילו מרשותו, ואכן הסי"ת שחק בו, בזה
 בכין הבעש"ט הק' שהכ"ד של מצה ג' גהנו
 לו, רבות להסי"ת על הדבר הזה, לכן היך
 להיכלות העליונים לעטין עבור הלמדיו הי"ב
 הג"ל ולהמנין עבורו, בכמה היכלות
 הקדושים לא עונו ע"ז כלום ולא יכלו
 להשיע לו, עלה הבעש"ט הק' להיכל גדול
 ומרד וטען כס והמנין עבור הרב הג"ל, שם
 גילו להבעש"ט טעם הדבר לעשות, עביר שני
 עבירות בעבר הרב הג"ל, לכן עכאורו להרב
 ומסורו לרשות הסי"ת וכו' כג"ל, החחיל
 הבעש"ט להמנין על הלמדיו הרב הג"ל,
 למה לא יגיבו עליו המצפים טובים, שיה
 והחחיל לפורעם, הל"ז הוא גוהר בזה,
 ועוד, ועוד, כנה כמה מבעש"ט שחשב
 הבעש"ט על הלמדיו הרב הג"ל, לא
 החזיבו הכ"ד של מעלה שיהי זה למנן
 ומרים להכלל עי"ז מהעניש עבור שני
 הדיברים שפגם בהם, כנ"ל, ענין הפסק
 מחיית הבן ע"בים, ומה שלא מוחה על הכנת
 גבול, וכל מי שיש בידו לחמות ואינו מוחה
 נענש הוא ע"ז כידוע מאחר חז"ל (שב"ח
 פ"ד ע"ב), עוד חשב הבעש"ט הק' שהגן
 עליו זה כמנהר לאכול סודות חל"ס חלכה
 בכל חולתו שבת קידוש, ע"ז עושה הכ"ד
 של מעלה, הנה זהירות במל"ס זו היא כדתי
 ודאי"ס נסגן עליו להכלל מכל לרה, אך
 באופן א"ס יקיים גם עכשיו לאכול סעידת
 חל"ס חלכה, עי"ז ינלל הלמדיו מלרה
 זו, ואם לאו לאו :

הנה

אחר פס"ד הזה של הכ"ד של
 מ"ע"ה על הרב הג"ל, לקח הבעש"ט
 משולמו הקדוש, המבי"ה אתם מהחלה

בדרך, והדרך יבש וטוב, כן פצס ב' בהילכו
 בא למקום פיזור חול ולירדות ע"ג הדרך
 השליח חיזק ח"ע והלך לאח על ידיו ורגליו,
 וצבא ונאחז והתפלל לשי"ת שיצורכו לילך
 בשליחה מלוה זו כפקודת רבו הבעש"ט
 הק' ולגמור המלוה הנשלמה ממנו כראוי,
 הכלל אחר שלשה פצמים פיזור חול ולירדות
 על הדרך, לא היה לו עוד שום עיטוב
 ומניעה, והדרך היה יבש וטוב כראוי וה' ה'
 עוד מצטט עד שראה מרחוק בית א' וקר
 מאיר בו, הוא הוא הבית שככומר דר בש
 והרב הנ"ל היה שם שומה שיכור. [כי
 מתחלה ניסו הס"מ ורלה למנעו מהסילוך
 זה שהיה נגד רגליו, ופיזר לפניו על גבי
 הדרך, הרבה חול ולירדות, כדי שיקשה לו
 להלך ולא ילך, אמנם אחר שכשליח הלך
 במסירת נפש ממש, גערו בו בהשטן
 משמים ממעל, והיה לו להשליח קפ"ל
 הדרך וברגשים ומיניטין אחרים הגיע לתחום
 העיר והיה שבמדינת ליטא אף שהיא
 רחוקה מרחק רב מירושלם.] ופגע סיכף
 בבית הכומר העומד מחוץ לעיר הגו',
 הרב השליח נכנס להבית הלו לנוח ולהנפש
 קלה מיגיעה הדרך, בניסוחו להבית ראה,
 סיפורי א' המלוכב בקפ"ל מ"ש של שבת,
 שוכב וישן שם על הארץ, ומטיף מאוד
 מרוב ההקאות שהקיף כל היום כנ"ל,
 וביטו בו, ואפשר הירו גם כן שהוא
 היה מתלמידיו רבו הבעש"ט הק', ומסתמא
 ש"ל הרב השליח את הגוי השומר ד"ס,
 על היהודי כזה השוכב שם וישן, מי הוא,
 ומה עושה כ"ן, ומסתמא הטיב לו וסיפר
 לו שזה הוא הרב דעיר הלזו וצא להכומר
 גדולה להמיר דתו כו' כו', הרב השליח הבין
 היטב מה שלחו רבו הק' לכאן, ונהיטב לו
 היטב על המניעות שירע לו, שהוא מצטט
 שט למנעו כו' וצוה כ"ן בלבו שבת והודיע
 לשמו ית' על שנתן ההחיות בלבו שלא
 לשמוע אל השטן בזה, ויבב שם ערך שעה
 א' וינפש מגדל עייפות מיגיעה ורבה,
 השיכור הקן השתחו, ורלה חיכך ימוג לו
 עוד כוס גדול ט"ס י"ג ולשמות, הרב השליח
 אחזו ב' דו, ואמר לו, אחי ידירי מה שיהיה

יהיה, אכן לעט פתח רחוק ידך מקורס
 ואח"כ תשהה י"ג כרוכך השיכור לא סירב
 בזה ורחק ידיו במים שהרב השליח הושיט
 לו, ורלה לשמות, אמר לו הרב השליח,
 ידירי, מה שיהיה יהיה, אכן אכול תחלה
 מצטט לחם כי שמה בלא חיליה לא טוב
 הוא, גם בזה לא סירב השיכור, ונטל ידיו
 במים שהרב השליח הושיט לו וביקשו ליטול
 ידיו להלחם, וגם צירך ברכת המוליך
 כבקשת הרב השי"ת והחמיל לאכול והי"ט
 עמד מווג בהכוס, ואכל מחלי החלף
 וגם מהשלימה שמסר לו הבעש"ט הק'
 להרב השליח כנ"ל ומיד בהחמילו לאכול
 גהפך הרב הנ"ל לאיש אחר, כי הסט"ח
 בעל כרתה נפרדה ממנו והלכה לה וגברה
 בו כח סיטרא דקדושה, ע"י קדושת רבו
 הבעש"ט הק' שהתאמץ בעדו להוליאו מטי"ט
 היות מבאר שחת, וע"י קדושת השי"ת
 של רבו הבעש"ט הק' התחיל לבעור בו
 גודל הקדושה, ולעק והתחרט לאמר מה
 עשייה, מה רציתי להמיר דת אלהינו ית"ש
 בדת א"ע, אוי לי אוי לי והחמיל לבנות
 מאוד ולגרוט שערות ראשו, כו' כו' אין לי
 הקנה רק לבוא סיכף אל רבינו הבעש"ט
 הק', הוא יכול לעשות לי טובה וליתן לי
 היקן בזה אכן רב הדרך ביטנו, מי יתן
 לי אבר כיונה חציפה ואשכונה לבוא לפני
 רבינו הק', כו', הרב השליח גחם אוחו
 אחר שראה שהיא נוכס במר לב ומתחרט
 באמת, אמר לו, הכה ידירי אתן לך על"ט
 טובה ובלבד שתשטע והליית לדברי אל"ה,
 לך מבאן החולה וילך סיכף למעוזבו פיזר
 של רבינו הק', וח"י אקוה להש"ט שיושיענו
 ויגיענו לשם בלילה זו לבית הלל רבינו
 הבעש"ט הק', כי הרב השליח הבין שבדוראי
 יהיה להם קפ"ל הדרך בכת רבם הבעש"ט
 זל"ה, מאחר שהרגיש וראה שהסטי"א נפרדה
 והלכה לה בכת גודל קדושת רבו הבעש"ט
 הק' זל"ה ובפרט שראה גודל הגיעו
 והמניעות שהיה לו על הדרך והשי"ה עוד
 לו להפעלש נגד הסטי"א להגיע לכאן במס"כ
 גדול, לכן אמר לו הרב השליח, אחי אתן
 לך על"ט טובה מאחר שרואה אני שאתה

הוא, בעיר הלוי היה נכבד א' פשיר
 ולמדן והיה מחסידי הבעש"ט וכל שנה היה
 נסע אל הבעש"ט הק'. פעם א' אמר לו
 רבו הבעש"ט הק' אני מסנוקק מאוד מהרצ
 מעירך יבוא אלי ראה לכתש תחבולה פי'
 למלא רצוני בזה, הריש נכבד הזה שם על
 לבו נבקש חיזה תחבולה ועלה למלוא רצון
 רבו הבעש"ט הק'. ידע הטיב שאם יאמר
 להרצ סהם ולבקשו שיטע להבעש"ט לא
 ישמע אליו בשום אופן. כי ידע שהיה מהנגד
 גדול, ולא ימצא לו לכתל מלימודו. כי היס
 מהמיד גדול והיה מסהפק במוטע, דרך
 הרב היה כשהגיע פרק נשואי בחו מצנוטיו.
 (כי כמה בנות היו לו). להשיאה, היה שולח
 איש א' מיוחד מהושבי העיר לכל הושבי
 העיר הבעלי בתים והנגידים דעם לקבץ
 מסת נדבם יד מכל איש כפי ערכו לעורך
 נשואי בת הרב, והחסיד הנכבד הג"ל ידע
 שגיע בקרב זמן נשואי בת הרב שלהם
 ומסתחא יסלה לחושבי העיר לקבץ ד"ג
 כהרגילו. שת עלה בנפשו, ואירע ס' ברית
 מילה הג"ל א' והיו מסובין שם רוב אנשי
 העיר הנגידים הנכבדים, אמר להם החסיד
 הג"ל, אחיי שאלה אחת קטנה אשאל מכם
 לא תשיבו פני ריקם ועצור זה אני נותן לכם
 כעת משקה כרלונסם, והוא, כשישלת הרב
 שלנו עבור לורך נשואי בחו בקרב, לא
 תהנו לו כלים וכולכם תדחו את שליח הרב
 בדחיות והירולים שונים, ואני כן אצטיחם
 על אמונתי שאני תהן לו כל לורכי נתו
 לכשואיה בהרחבה מוכים לבד, ויש לי טעם
 כמות בזה, ועבור זה אני נותן לכם משקה
 כעת, מיצן הדבר שהסכימו כן כולם בזה
 באין מונע, כי ידעו שהוא איש אמונים
 ויקים הבעתהו, ובהגיע זמן נשואי בת הרב
 שלח הרב לכל הבע"ט ונגידים מהעיר עבור
 ד"ג, כולם דחובו בתירולים שונים ולא הביא
 להרב כלום, ואותי החסיד השיב לשליח הרב
 שיתראה בעלמו עם הרב מזה, הרב היה
 לו עניג גדול מזה, כי אין בידו לפורטה,
 וזמן הנשואין מממשם ובא, הלך הרב בעלמו
 לבית אוחו החסיד הנכבד, בבואו לביתו,
 קיבלו בסכר פנים יפים, הרב סלך עם
 החסיד

מתחרט בהרטה גמורה על העבר, אחוז
 היטב בחגורה שלי ונלך מאלן למעוזבו תיכף
 צמוצתת אני בחסדי ה' ברח עולם קדושת
 רבינו הבעש"ט הק' שנגיע ונבוא תיכף
 בעוד מינוטין אחדים לבית רבינו הבעש"ט
 הק' עיי קפילא בדרך גניע למחוז חפלינו
 בעזהי לבית רבינו הבעש"ט הק'. כי הרב
 השליח הבין שבידאי יהיה להם קפילת הדרך,
 כן היה ילאו מבית מחומר והתחילו לילך
 לדרכס למעוזבו באישון לילה והפילה, ואחר
 איו מינוטין אחדים הגיעו ובאו לעיר
 מעוזבו שהיתה העיר ניכרת להם והיכף
 הלכו לבית רבם וכנסו ובאו לפני רבם
 הבעש"ט הק', הבעש"ט הק' עדיין היה
 יושב על ש.חנו הק' פס המסבין שלפניו,
 בבואם הביתה, וכל הרב השליח עם ארלה
 ונחשילף מחמת גדול עייפות וטורח ויגיעה
 מהדרך הזה, הבעש"ט אה להקולו ולהשכיבו
 על המטה לנוח שם, הרב הוסיפת התחיל
 לבכות ולקין לפני רבו הבעש"ט הק' על
 מה שעבר עליו כמה ברלה להמיר דת
 יהודים כו' כו', מוצן שנמן לו רבו הבעש"ט
 הק' תיקון כראוי, ונעשה לדיק גמור ובעית
 גמור, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן ;
 וסיים בזה הרה"ק הר נחום דוב וזיל חתן
 ארמו"ר מה"ג ז"ל, בליון קדשו, הנה
 מתעשה הנוראה הלזו יש לנו מסר השכל
 ללמוד מזה ג' דברים לידע ולהזהר בהם,
 א'. שלא להקל ח"ו נגד משיגי גביל, בענין
 חוקה, רק ללטיק ולמחוס בזה בכל האפשרי,
 ב'. שלא לגע ח"ו בצן טובים לקפח ויגרע
 חיותו הפילו בחקלת ח"ו, ג'. להזהר
 בצעודה מלוח מלכה, כי בכאן הכריעה
 מלוח זו סעודה מלוח מלכה על כל המעשים
 טובים של הרב הג"ל, ועל ידה ניצל הרב
 הזה מרדת שחת בעזרהי :

י"א) א"ך נתקרב הה"ק מפולנאה בעה"מ
 ספר תולדות יעקב יוסף אל
 הבעש"ט הק' ז"ל, הרב הק' מפולנאה
 היה מקודם רב ואביד בציר סאריגראד,
 היה גאון ומריף עלום ומהנגד גדול אל
 הבעש"ט הק' זולקלה"ה ודרכו הק' היה
 נר ורטק בעינו וכמו רובא דעלמא בעם

סיפורי סיפור יא צדיקים מז 29

וכן עשה. שנחשב חללו זמן הוה. כבש
 חודש החמישי נשיבהו. פ"ח בע"ש בלחה
 חשה אחת להנעש"ט מכפר א' קרוב.
 למעוזבו וצכתה לפניו. כי בנה מולה מאד
 ומס כנה שיפורר עליה רחמי שמים, הנעש"ט
 בק' השיב לה. לא הדיגי בזה אי"ה נמולחי
 בבה אסע לביקך ובהך זו בעלמה מושיע
 לנו סעודה מולה מלכה אל השלחן. כן
 הוה. נמולחי שבת נסע הנעש"ט לשם
 ולקח עמו את הרב מפולגאה. בבוהם לשם
 נהן הנעש"ט חדר מיוחד להנעש"ט להאכיל
 שם כרחיו לו. ושמצו אז קול כבי וגבי כי
 הבת החולנית הנ"ל מתה אז. לוח הנעש"ט
 הק שיאלו כולם מביה המת. וכנס הוא
 לשם והה"ק מפולגאה עמו. הנעש"ט נשטן
 על מקלו לחיו מיג טין אחרים אהו במחשבותיו
 הקדושים. והיך ראו הנהגה צפני המת
 וההחילה להתנועע באבריה. אמר לה
 הנעש"ט קומי ממטרך כי אחת לריך להושיע
 לנו סעודה מולה מלכה. כן אמר לה לחיו
 פעמים. כלל הדבר כן הוה נהעוררה מטע
 מטע עד שהלכה והביא בעלמה סעודה מולה
 מלכה לשלחן הנעש"ט הק' ז"ל. כלס המה
 ראו כן המוה כי ממש בחוש ראו חתיית
 פמיהם. עכ"ל הרב מפולגאה לא נחפעל גס
 מזה עדיין להקרב אל הנעש"ט. וצדעתו
 היה שכלות הששה חדשים יסע לביהו.
 וקרוב לגמר חודש הששי נסע הנעש"ט ז"ל
 עם הרב הנ"ל והגיט שפה ניחה. והיו ע"פ
 הבדה ולא היה להם מים לרחוץ ידיהם
 להפלת המנחה. ירד הנעש"ט ז"ל מהעגלה
 וחיפש אחר מים ולא מלא. נפל הנעש"ט
 מלוח קימתו על הארץ וכן אמר צמר נפש.
 רבש"ע הזמן לי מים כלן להפלה. ואס לאו
 קוב מוהי מחיי. הרב ז"ל עמד משהימם
 וראה גידל המסינ גיש להנעש"ט ז"ל על
 מילחא זוטרחה דרבן. מסחמא נשמע
 הפלחו צמרום ונתגלה להם מים ורחלו ידיהם
 והתפללו מנחה בשם. מזה הפעולה נחפעל
 הרב ז"ל יוהר מכל הפעולות והרופהים
 שראה מהנעש"ט ז"ל. ואפי' מהמופת
 תחסי"מ הנזיל לא נחפעל כיכ רק מזה
 שראה גודל היראה וקדושת בעש"ט צמסינ

כהו ונ"ל לחדר מיוחד להחלל לפניו איך
 שכל הנעש"ט לא שלחו לו כלום על לורכי
 נשואי ביהו. ומה יעשה. החסיד הנ"ל השיב
 להרב אל מדלנו מזה כנל. אני אעשה
 חהונת בהכס על הולאה שלי כפי הנאות
 לכם ועיד בהוספת חר בה מאשר דמיחם.
 איך שאלה אחת קטנה אשאל מיהכס. ואס
 תמלאו רלויי בזה. אז אעשה באבר אמרתי.
 וכוה שהבטיחו לי על אמונתכם לנסיע אל
 רבינו הנעש"ט הק' והבקשו איהו לבוא לסדר
 קידושין לבהכס. השיב לו הרב, אני אחייש
 צדתי אס לעשות כן, ואחר ב' ג' ימים
 אחן לכם תשובה. הרב ראה כי אין ברירה
 אעפ"י שלא היה לו ד"ץ לרלון. השיב
 תשובה להחסיד הנ"ל שבטיחו לעשוה כן.
 החסיד ידע היטב שהרב לא ישנה דיבורו.
 זה קיים הבטחתו והוליא מכיסו על לורכי
 נשואי בת הרב סך רב. לכל הלורך מקטן
 ועד גדול. ובהגיע זמן החהונה נסע הרב
 למעוזבו אל הנעש"ט. ושבת שם רללו.
 וביקשו שיטרח ויבוא לכדר קידושין לבהו.
 הנעש"ט נעחר למבוקשו ובה וסידר קידושין
 לבת הרב כרחיו ונסע לביהו. אחר זמן
 מועט עלה צדעת הרב ליסוע אל הנעש"ט
 לחכות על קנקנו אס לקבלו עליו לרבי.
 כי התחיל להתנועץ בו קדושת הנעש"ט ע"י
 שהיה צבית הרב. הרב נסע אל הנעש"ט
 וישב שם ב' ג' שבותות וכסע הרב לביהו
 ולא נהרלה עדיין להיות מחסודי הנעש"ט
 הק' כי דרך הנעש"ט לא היטב צטינו
 וכמעט היה הדבר זר צטינו ולא הבין דרכו
 צקודש כי הסיפרי מטעוה ששמע ופנימיות
 שיש בזה הוא רזן דרזין, כידוע ליודעים.
 ונכתכה צביתו לחיה זמן. ואח"ז עלה עוד
 צדעתו ליסוע אל הנעש"ט ולהתעכב שם חללו
 זמן. ארוך עד שני חדשי להביט צטינא
 פקיהא על כל בהנהגה שלו טעודה קדשו. כן
 הוה. ישב חלל הנעש"ט הק' שני הדיסים.
 ועדיין לא נלקח לבו לחיו ונכתל לביהו והמופתים
 שרה לא נחפעל מהם כל כך. ונסע לביהו.
 עוד אחר חיה זמן עלה ע"ד הרב ליסע
 טוד להנעש"ט הק' וקיבל על פלמו לישב
 שנה חדשי רלופים חלל הנעש"ט הק'

חופלג גדול וחרף עמוס בגלגל יכמשט לא
 פסק פומי' מגירסת. היה לו חדר מיוחד מלא
 ספרים ולמד עם יומם ויניה. המחוגים
 כהבו הנאים כנהוג. המחונן חבי הכלה
 לזה לכהוב בהנחיס הנאי משרט שחבו
 הזקן כגיל היא יכדר קידושין. הוא ולא
 אחר. והוכן כוונתו בזה ניהס כי ידע שהמחונן
 שלו חבי החתן הוא מקרב להנעשט הק'
 ואולי יביא עמדו הם רבו בהנעשט זיל על
 החסונה. וחבי הזקן הנל היה מהנגד גדול.
 לכן כהב בהנאי מופרט לקיים מלות כיבוד
 אב. שלא יהיה שום פתחון פה להמחונן
 חבי החתן ע"ז מי משהמא ירצה לכבד את
 רבו בהנעשט הק' עם ס דור קידושין. חבי
 החתן לא עיין היטב בעת קריאת הסגלים
 ולא נתן לב להנאי זה. ובנות המחונן חבי
 החתן נביתו עם הפגלים. והפחפר לפני
 מוידעיו נכבדי עירו עם השידוך הבנין =
 עבדו בכו הכחור עם מחונן יקר ונכבד יכו
 גם סיפר בבחים ומעלות מהמחונן הזקן
 חבי כהה' שלו. חביזו קראו את הסגלים
 הם מלאו שכהוב הנאי זה מופרט בהנאים.
 הוא הנחונן כנמשו זה מה שגא ידע מקודם
 הוא הבין היטב למה נכהב בהנעשט הנאי
 זה. והיה לו קנת עג' מזה. כי זכר דבריו
 בהנעשט בזה כנול. ובאשר שיהי טוד
 זמן ארוך נזמן ההסונה נא שם נבו הרבה
 לזה נדהוג. בהגיע זמן קרוב נכהנסה
 ההחיל לדהוג. מה ישנה. הזקן עודנו חי
 ובנין שיהי מזה מחלוקת גדוג. הוא לא
 גילה מה דלגת לבו למי. גם לרבו בהנעשט
 הק' לא גינה מזה. בהגיע זמן ההסונה
 נסע לרבו בהנעשט לבקשו שיסע עמו על
 החסונה. בקרב נבו דינה חלי לא ירצה
 לערוח טורח רב כזה לנסע מהלך רב כזה
 וזה היה לרעון לו. כי בקשה היה לפניו.
 הבעל שם טוב הק' לא סירב בזה והנעטחו
 ליסע עמו על החסונה. מוכן שסוחסו היה
 מהול בקלת עג'ג. ונא ידע ליהן עלה
 בנפכו בזה. טכ"ז עשה ח"ע כמחריג.
 בבוא חבי החתן לעיר ההוא על החסונה.
 וכמהו' חבי הכלה נסע לקראתו כנהוב
 ונתן לו חכמיה כראוי. וגם נכהנעשט הק'

על מילתא וזכרתא דרבינן. ע"ז נחקרב
 להנעשט הק' ונעשה חלמיד מבהק שלו
 כידוע ליודעים. ז"ע ועכ"י: כסם בהנעשט
 הק' זלוקלכיה. לומר קודם השינה הכרוז
 הזה. הודלי שמו כן תהיהו. והסגונה
 מופ להברית שדין ודוחות ולינן ממי שחמרו.
 ט"כ מ"כ בספר ח' :
יב) איש אחד ממקורבי הנעשט זיל.
 היה חשך בניה. והיה ניכט
 בכל שנה ושנה אל רבו בהנעשט הק'.
 מהמחא האט ער דערקוטשיט דפס רבין
 שיהלל נערו לה' שיעקר בוש"ק. פ"ה
 מגודל הפלגתו ברבו. בהנעשט לו בהנעשט
 הק' שנטור"ה יפקד בשנה זו בוש"ק. כן
 כזה שגולד לו בן זכר. היקף הודיע לרבו
 זיל מלידה בגו וביקש ממנו שיטרה לבוא
 על הברית מילה להיות כמדק. בהנעשט
 הק' בא לביתו והיה כמדק. מוכן הדבר
 שהבעל ברית היה שחח מהוד. עוד בהנעטחו
 בהנעשט הק' בהגיע עם חס לה נבו זה
 יסדר לו קידושין. בהנעטחה זו מוכן שבדלי
 היה שם ועלו מהוד. מחרי טעמי. ח' שיה
 מונעטח שזכה לגדל את הילד זה. ב' ברבו
 בהנעשט הק' יאריך ימים ויסדר קידושין.
 הילד הזה נחגדל. מחחר האיש הזה היה
 לעיר רחוקה מעירו באיזה מין שחורה. עם
 איש ח' נכבד משה. כמה שנים שחרו
 בשותפת והיה אהבה גדולה ביניהם. בכל
 שנה היה דרכו ליסע להעיר ההוא ולהסתבב
 שם זמן מה בהסחרו עם הסוחף האיש
 הנכבד הנל. הילד בלו הגיע לפרקו נהשהדך
 עמו. השיקף בלו היה יודע שיש לו בן יחיד
 לזה. והוא מושלם בהטלות ועילוי בנימוד.
 כי כל אחד סיפר לחביו קירות ביהו כנהוב
 בין אחים ורעים. האיש הזה מהעיר
 הרחוקה הנל היה לו בת ח' בהונה מושלמת
 ויפיה. הוטב בעיניו והוטבס בהנעשט שיהדך
 עם האיש החסיד הזה חבי הבן הזה
 ומגודל אהבה שביניהם לא הולדו לבדן
 שיה' מחולט ביניהם כי בשלמו ביקש מזה
 שישתדכו. האיש הזה חבי הבן נהרלה נזה
 וכן ההקשרו ח"ע בשידוכין ובתבו הנאים
 כנהוב. האיש ההוא היה לו אב זקן והיה

סיפורי מיפור יב צדיקים מז 31

מן אכסניא כראוי לו לפי כבוד קדשו. המחוי אבי הכלה ואהבני וקרובי וגם הבין הזקן הלכו להקביל פני החתן כנהוג. הבעש"ט מוסהמא יסב בראש הלל החתן. המחוי הזקן נתן לו שלום למחוי אבי החתן ולהחטן. ולהבעש"ט הקי לא נתן שלום וכל אופן מיטמין אחרים שיסב עם המחוי הזקן. במצט לא הסתכל בצורה קידש הבעש"ט ולא דיבר עמו כלום. אבי החתן ראה זה היטב. והיטב חרה לו, אך לא דיבר כלל. הוא חשב בלבו מה לעשות. נתן לו ה' ימים טלה בלבו כי ראה שבחור שמשמש ששימשו את המכובין ראה משמש א' וריו ובעל סבונה יותר משארי המשמשים. ע"כ קרא אותו לחדר מיוחד. ואמר לו להשמש הוה. הנה לפי מצנתי שאתה איש חכם ונבון, קח ממני כך ששה ארומים וזה בעד דבר קטן שאבקש ממך. והוא כאשר יבוא החתן להחופה עם הכלי זמר כנהוג. לא תשאל למי להניד לך מי יסדר קידושין רק תיבק תמווג הכום יין ותקרא בקול רם. את הבעש"ט הק' מכבדים אותו בסידור קידושין וחושט הכום יין שזירך ליד כבד קדשו של רבי ומורי הבעש"ט הק'. ואולי יתרגו ויקליף ע"ך המחוי אבי הכלה ואפשר גם יכה איתך על הלמי מזה א' או שהים תקבלנו ותשחוק. ועבור זה אני טירן לך בששה ארומים וזה. ה' השמש נת"לה לזה וקיבל המשות הזה והבטיחו שיעשה כן. כן היה. בבוא המחמתים עם החתן ועט הכיו וכו' להחופה. תיבק הכרו השמש זה בקול רם. את הרב הק' הבעש"ט מכבדים בסידור קידושין. והושיט תיבק הכום יין שזיר ליד הבעש"ט הק'. הבעש"ט קיבל הכום יין וזירך ברכת סידור קידושין. המחוי אבי הכלה ואביו הזקן נב'הו מזה ונהמלאו רוגז כמובן. בחזרת כל האנשים מהחופה. הזקן הלך לו לחדרו ולא רלה לילך אל המחשה. גם המחוי אבי סכ"ה היה בכעם ע"ז, כל הקרובים והקרואים כולם הרבו עליו דברי רילוי עד שנתפיים ואלך אל המשחה, אך הזקן לא רלה ללכת בשום אופן. וכל דברי רילוי לא הועילו לו.

כי חין הביזם. לא רלה ליסב הלל הבעש"ט במסיבה אחת. ויהי ממחרת אחר סודת שלהרים והבעש"ט רלה נכסוע נביתו. אמר הבעש"ט מהראוי לילך אל המחוי הזקן לקבל ממנו פרידה שלום. ד"ו היה המוס לעיני כל. כי ידעו וראו שהזקן לא רלה כמעט להסתכל בצורת כ"כ הבעש"ט. אכן החרישו כולם. הבעש"ט הלך לחדר הזקן. מסתמא הלכו עמו איזו אנשים וגם אבי החתן. הזקן בראותו בעד החלון שהבעש"ט הולך לחדרו עם איזו אנשים. קם ממושבו ועמד לו אלל החלון. כשנכנס הבעל עם טיב הק' לא פנה הזקן אליו ועמד כך אלל החלון. בידר הזקן לא היה רק שלחן א' שלמד עליו עם בענקיל א'. הבעש"ט יסב לו על אוהו בענקיל. הזקן עומד אלל החלון ומסתכל החלה ואין מדבר כלום. פתח הבעש"ט פי קדשו ואמר להזקן איזה קישיא על רמב"ט א' והניד לשון הרמב"ט והקשה ע"ז קישיא עלומה, ואמר להזקן שיהרץ לו. הזקן הסיב פניו והתחיל לתרץ לו. כשהימו לדבר, אמר לו הבעש"ט בקלרה, ניסט דאם מיין איך, הבין הזקן שזירך להעמיק יותר בדבר זה. ההייב הזקן צוה וזירך טירוף אחר בעמקות יותר. כשהימו לדבר, אמר הבעש"ט ניסט דאם מיין איך, המייב הזקן עוד וזירך לו תירוף בלישי בעמקות וחריפות גדול, בגמרו, פתאים נכנס קאזיק א' בעל מלחמה ומלובם כלי מלחמה ועמד אלל הבעש"ט, הבעש"ט זיל אמר להקאזיק שלא יעשה שום דבר רע לשום אדם שהם פה, הקאזיק עמד אלל הבעש"ט והיה הלוי עליו כים א' טאש. לקח הבעש"ט הטאש בירו ופתחו. והיה מונח בהיך הטאש ג' קאנווערטיין פתח את הקאנווערטיין והראה להזקן שכל הנ' תירולים שהניד היו כהובים עם. כל תירוף בקאנווערט בנייר מיוחד. ואמר להזקן ראו את תורתכם ברשות מי היא מונחת. ונסע לו הבעש"ט לשלום לדרכו. הזקן הבין ד"ו היטב ונפעל מזה למאד. כמה רעיונות שיכות תלפו ועברו עליו, או שהבעש"ט היא קדוש עליון וגורא והוא מסטיא ח"ו. ודאב לב ע"ז איך שכלו ימיו כעכל וריק מ"ו.

הסכין נחיקו לארץ. אחד לו הכעשׂט בזה הלשון. וזמן ישראל זאל גיווען האבין א טעור אין די יחודים און זי זאל ניט גיווען לעבעדיג ווערען קומט דען ישראלין. לו שטעטלין. זיין החמיל לבטח ולנקש מחילה מהכעשׂט הק' זליל. ונתקרב אל הכעשׂט כראוי. זי"ע ועל כל ישראל אמן :

יג) באן יוספר מלידת הרה"ק הר' מענדלי מויט פסק זליקל'ס רבו של רבינו הגאון הק' הרש"ו זליקל'ס בטל התניא ואיך נתקרב ע"י זה להכעשׂט זליקל'ס. והוא. פטס א' ראו שהכעשׂט הק' אחר שהי"ס תפלת מנחה. שחק. והעמידים אללו לא ראו שום סיבה שיגרום השחק. שאלו אחוה שיגיד להם מה ענין השחק. וסיפר להם שכעת פעל בתפלתו להוריד נשמה קדושה לצי"ו. והוא. כי אחו של הרה"ק הר' מענדלי הגיל היטה חנוכייה. ואיטו יום מהליל טבילה הוליד לה הצעל ד' קנים הרבה לחנוכה ונחמו מקח טוב על סחודתם בקנו ממנה. מובן היטב שהיטה טרודה כל היום. ולפנות ערב שלח לה הצעל ד' כימר א' ורלה לקנות אל'ס כמה מיני סחורה ורלה ליטן לה ריח גדול. וכשהיטה הכימר בחנוכה הרבה. היא בראייתה שהיום רד מאוד היטה גבוכה בדעתה אם לדחות את הקונה הטוב הזה ולייך לטבילה או כו' ואני בראתי כ"ז פעלתי בהפ'תי שנתגברה על ילדה ולבשה עוז נפשה לרחוה ולהשליך את הכומר הזה מחנותה ולא רלפה למכיר לו כלום וסגרה חנותה והלכה לבית הטבילה כו' והפקירה כל הריח של הכומר שעלה לסך מסוי"ס. מזה שחקתי שהיה לי לקירת רוח שגרתתי להוריד גשמה גדולה ויקרה לצי"ו. שבליל ז' נחצרה אם הרה"ק הר' מענדלי עמו. ובסוף השעה חדשים ממעשה ז' כנסי"ס הכעשׂט הק' תפלת ערבים שחק ג"כ שאוק גדול ולא ראו העומדים סיבה השחק. ושאלוהו שיגיד להם. וסיפר להם. הלא הזכר וזוה השעה חדשים ששחקתי אחר תפלת מנחה. וסיפריי להם שפעלתי בתפלתו להוריד נשמה יקרה לצי"ו. ונעת כבלות

או שהכעשׂט ח"ו כו' והוא מסופר דקדושה. הכלל נגמר כן בדעתו לכסוע אל הכעשׂט לביתו להסוה על קנקנו ולחקור אחיו. כן עשה נכע אחר הכעשׂט עד למעוזו. כל הדרך רחוקה הוה בטורח גדול ורב. עד הגיע המוקד לעיר מעוזו. ובכל המסך הדרך שהיה ביתו עם הכעשׂט והסתכל בצינא פקוחא על כל ההנהגות הכעשׂט לא הי"ט בטינו דרכו בקודש. וכידוע דרך המהנגדים מאלו. בהגיעו למעוזו באתה אש אהת אל הכעשׂט הק' מכפר אחד הסמוך ובכחה מחד לפירו. באשר שבה מוליגים מאוד ומסוכנת ומנבטת ממנו שיסע לביתה ויתפלל שם עבור בה. הכעשׂט בעת לבקשתה וכסע לביתה. הזקן ג"כ גסע לשם. בבואם שמה פקד הכעשׂט שימנו לו חדר מיוחד כראוי לו. והתפלל שם הפלת שחרית. אחר תפלתו שלח את משמכו עבור סעודה שחרית וגם ליה שיהנו לו משקה החיליגים נתעלפה אז ומתה. זהו קול לוחה ובכי ויללה בהבית. הכעשׂט הק' לא הגיח על כל זה ולא נהפעל מליחה וישב שקט ושאין והארץ בשלחן ואכל ושתה כל לרכו. צעל הבית היה מוכרח להביא לשלחן הכעשׂט כל מה שפקד. הזקן לא יכול לסבול כ"ז. בראי שהכעשׂט לא חש כלל לכביהה ולעשר. אדרבה אכל מעדנים ושמה משקה. נחמלא חמה וחרין אף על הכעשׂט כ"כ. עד שהי"ן לו בחשאי בחיקו סכין מלועס לדקור את הכעשׂט. הכעשׂט כשגמר סעודתו אחר ימשמשו שייך עמו לחדר החיליגים. גם הזקן הלך עמם. בבואם החדרה והנחה היטה מוטלת על הארץ. לוח הכעשׂט את משמשו להכות את המהה מכות במספר כך וכך. והוא עמד מופע ונשען על מקלו. הממשם היה מכה וסופר. ונגמר מספר המכה ראו השתנות צפני המהה שהתחיל פניו להתאדם והתחילה לנענע עם אבריה. לוח הכעשׂט להרימה מהא"ץ ולהשכיבה על מטתה וליטן לה דבר מה לפי נהשיב נפשה. כן הוה. וממש ראו תחייח המה"ס עין צעין. הזקן כראונו דבר זך נכחל ונרעם מאוד ונפל

סיפורי יאסור יג יד צדיקים יז 33

ובאזזה עשע שאירע לו ח'יום ענין גניבה וסיה טומד בסכנה להפסס ע"ז ולהנין בקולר. פ"ה גופו אל הצעש"ט הק' וז"ל לה"ה ס"ז לו כל לוחיו ועגרי ש"ו והצעש"ט היה עושה לו טובה וצרכו ביגלל מכל לרה ולוקס. וכן הוה כמה פעמים. ה"ה היה היה א"ס פשוט מאוד רק היה לו אמונה חזקה בהרב הצעש"ט הקדוש. פעם א' אירע לו גניבה על סך רב מאדון אחר. והלשינו עליו אחר שחקר האדון בזה הרבה. הלשינו עליו שה"ה הוא הנגב כ"ו. הנגב הוה הרגיש בדבר שצומד בסכנה גדולה שקרוב הדבר להחברר עליו. ועי"ז סכנה גדולה לו עד הנפש כ"ו כ"ז. נסע אל הצעש"ט כהרגילו. אכן נודע לו על א"ס הדרך שנקח א"ין הא"ה"ס. שנסת"ק הצעש"ט הק' מהצ"ס. מוזן סהרע לו הדבר מאוד צשורה זו. וככה מאיר ע"ז. מוכר ששמע מתלמידי הצעש"ט הגדולים. שאחר הסת"ק"ת רבס הצעש"ט הק' יצאל מוקמו הרביק מפילנאה ז"ל. לכן נסע לפילנאה להרב ז"ל וסיפר לו בסוד את מצוקתו. הרביק מפולנאה נשע"ו שהוא גנב. דהו בשמי י"ס וגירשו מאלו ולא רצה להאזין אליו וצרכו על מצוקתו ואף הפפזיר בו וככה לפניו. הרב ז"ל גירשו מבייתו. ה"ה היה שם עלה נפשו וככה יתעצבו על ליון הצעש"ט הק' וככה מאוד על קצרו. וטען. רבי רבי כ"ס כהושעתס אותי כמה פעמים בחייכס. כן עהה הושיעה אדוני שגלל מלרה הו. והמ"ל טוב צעדי לפני הסי"ת ל"ושיעני ולהילני מלרה זו. כן בכה במר לב ערך שתי שעות עד שגרדס זימן, בא אליו הצעש"ט הק' בחלוס ובאל אותו מה חבקס. זה ה"ע מצוקשו לפני הצעש"ט ז"ל שאלו הצעש"ט אלל מי ה"ה. זה השיב שהיה אלל הרב מפילנאה ודחאו יגרשו ונ"ה רצה להאזין אליו כלל. אמר לו הצעש"ט בחלוס. א"ל תפחד. תיסע אל נכדי הרב מסדי קוב ואמור לו ממני שיגשה יך טובה. ו"מר י' סימן שיאמין יך שאני שלחתיך אליו. בשבוע העברה היה פ' קרח למדתי

החשפה ירחי לידה יהגיו הומן שיאל הולד מבטן אמו. הנה חקקתה מאוד ב'דהס. והבעל ד' ר"הלסן את שניהס. את האס ואת הולד. נמצע להמיתס. פעלתי בהפלותי ואת שיאל הולד בשלוס מבטן אמו. מזה שחקתי וגהינתי מ"דה. ואחר זמן רב צבוא הרב"ק רבי מענדלי הכ"ל אל הצעש"ט הק'. קיבל איתו הצעש"ט ב"הבס וחיבה יתרה. ואמר לו בזה הלשון. א סאך קינלן האב ארך מעקר גיועסן פין דייעט ווענין. ושאל את הצעש"ט להבינו פ"י דברים אלו. וביאר לו. כי נתן פק דה בעיר מעצבו סכל הדרשניס שיבואו לבאן לשבית פה. יאכלו על שלמנו בשבת קידס והכוונה היתה בשבילו. פ"ה אירע שדרשן א' שמע מהצעש"ט ח'יה תורה. ונודמ שבה הדרשן למקיס הרב רבי מענדלי ז"ל ודרש כ"ס ובהדרשה שלו הגיד ג"כ הדיבוריס הקדושים ששמע מפ"ק הצעש"ט הק' ז"ל. האנרך רבי מענדלי הכ"ל בשמעו דיבוריס האלו הוטבו מאוד בעיניו וירדו חרדי בטני וב"ה אל הדרשן וביקש אותו שיגיד לו ממי שמע הדיבוריס האלו. כי הבין שדיבוריס האלו אינ"ס יוצאים מ"בו וממיתו. בתחלה סירב הדרשן להגיד לו כי אחר שה"ה צמחו המליאס. והרב ר"מ הבין ש"ין האמת איתו אמוו בהלשין של בנרו מבגד הדרשן. לאמר. ה"ה חנידו לי ממי שמעתס דיבוריס סיקרייס האלו כי לפי מבינתי א"ו הדברים אינ"ס שלכס. עד שהוכרח הדרשן להודות לו ממי ש"עס ועי"ז נסע וב"ה הרב"ק רבי מענדלי ז"ל אל הצעש"ט הק' ז"ל וק"ל לה"ה. וי"ע ועכ"י א"ין :

יד) עובדי' זו שמעתי מהרב המופ' רבי אברהם מקר"ס ל"עו נכדו של הרב"ל רבי נתן מסק"לי"ט ז"ל. ושמע זה מא"ס מהימן ששמעה מהרב"ק מוילנעדיק רבי ישראל בער ז"ל בצהמ"ח ספר שארית ישראל. להוכיח מצודתא זו גדול הכה של אמונה בלדיקי הדיר. ואפילו אמונה פשוטה מא"ס פשוט ג"כ היא חביב לפני הסי"ת. והו"ה. יודיר א' גנב. שפרנסתו הוה"ק מגניבות. ורק אלל א"ה"ע ולא אלל יכודיס.

ואני אקבל המאכל ומתקן מהמשיש שימור
 בחיץ. שלא יכנס אל תוך החדר שלי, אם
 העשו לי כן הכי טוב, ואם אין רעונם
 צוה הגידו לי ואחזיר לי לבית אבי נ"י,
 תותמו שמתע זה. מוזן היטב שלא הוטב
 צעינו ד"ו, והשיב לי, ע"ו הדבר הכבד
 שאהיה אומר לי לעשות לך לר"ך אני
 להרייטב צוה, לעת עתה איני אומר לך
 לא הן ולא לאו, המתן לי צ"ימים על ישיב
 דעה, כוונתו היתה צוה להודיע ד"ו לחמו
 הרע"ק אבי חתנו הגיל הר' אילקל, כי
 הרע צעינו ד"ו לעשותו, כן הוה, נסע
 חיבך להמחו' לדראצטע וטיפר לו מה
 שצנו הגיד לו, ורלונו היה שאניו ימנענו מזה,
 אך הרע"ק הר"א השיב לי, הנה ידעתי
 מזה שצני נ"י יעשה כן אך לא דמיתי שירלה
 כעת לעשות כן, במהרה תיבך אחר
 החטונה, רק שאחר ז"ן מה יעשה כן, אכן
 אם הוא רולה צוה עכשיו, נא הוגל למנעו
 מזה ואצקש חכם שגם אהם לא מס"צו
 צוה ותמ"או רלונו צוה שרולה לעבוד את
 ה' ית"ש בצחבורת זמן מה, תותמו הגיד
 בראויה שגם אבינו מסכים לזה לכן ה"ס
 מוכרח לבטל רלונו ור"ן כל בני ביהו מפני
 רלונו חתנו האצרך הקדוש הוה, הוא קיים
 כל פקדת חתנו בצע"ית המזיונות ה"ל
 מחדרו עד הניכס"ם ושלוחות המ"ל ע"י
 שליח דרך נקב הד"ה כנ"ל, חתנו הקדוש
 רנ"ל ההבדל כן בחדרו הנ"ל בסדר זה סך
 א"ל ימים רלוני צ"י הפסק,
 אחר אלו הא"ף יום ילא האצרך הנ"ל
 מחדרו וכנס לבית מותנו, לאכול ולשמות
 יחד עם חותנו ועם בני ביהו ועם אשתו
 והרבה את אשתו לכ"ס וללון עם עמו
 בחדרו, ולדור עזה כדרך כל האצך, מוזן
 הדבר שהיה מחמה גדוה מזה צע"ית מוהט
 הנ"ל, ומשם ואילך לא היה מופרש מסם,
 כן יואשתו כן מכל הצני ביהו, כן הפנה זמן
 מה, והיה הו"ך לביהמ"ד להפלה, יחד
 עם חתניו, חתנו הלך לבימו אחר הפלהו,
 והוא נרעב עד צביהמ"ד כשעה אחת או
 שתיים והיה אז מעיין ולומד בא"ו ספרי קבלה
 והיה לומד בזה"ק בכל יום, ובשמות קדם

עמו החרדה מה שיאמר צפני המסיבין
 צט"חני. ס"מן זה אומר לו צמתי שאני
 שלח"ך אליו שיצעה לך ט"בה שהגלל
 בעורכי מהלרה, זה הא"ש הק"ך משתחו
 וזכר את כל החלום, חיבך נסע אל ה"י
 מסד"ק"ב וצא לפני הרב וביקשו שיפיר
 ל"לך עמו ל"קים סהר לספר לו דבר ס"ד,
 הרב הק' הלך עמו לחדר א"י, זה סיפר
 לו כל לבו הו"ך שרצו הק' מפולגה דחבו
 מאחו ואביו וקינו בצע"ט הק' היה רגיל
 לעשות לו טובה בחיו בכל עת הנחוץ לו,
 ועתה נסע על קברו וצנה עם ונתנ"ה לו
 בח"סם ושלחו לח"ן ואמר לו הסימן הנ"ל,
 הסיק מסד"ק"ב שמע כל הספיר מהג"ב
 הוה, וכשעמו את הסימן, נתפעל מאוד
 כי ידע שכן הוא האמה, בירבו הרב
 והבטיחו שלא יארע לו שם מכשול וחק"ה
 ס"ו נ"י, הרב הק' נכנס לבימו וסיפר
 לחסידים שלו כל המ"ר רע, וכה א"ר להם
 ראו אחיי כמה גדול כח האמונה אפ"ו איונה
 פאוסה מא"ש פשיט, כי הסימן מביבך
 שהביא לי הג"ב הוה מן אר"י אבי וקני
 ז"ל הוא אמת ולדק, לכן הוכרתי לקיים
 פקדת אח"ו ז"ל ולברכו ולהבטיחי כ"י
 כ"ו, וכן נתקיים צו צ"כת הסיק ז"ל,
 ז"ע ועכ"י א"ן :

(טו) ד"ן שמעתי מנכד הסיק הר' משה
 מעשילי זל"ק א"ה"ה ה"גיד
 מילאטבוב מעשה ניראה ונפלאה והיא,
 רבינו הק' רבי ר' מעשילי ז"ל, בנו של
 הסיק הר' אילקל מדרהצ"ט זל"ק א"ה"ה
 ה"ף אחר המהונה שלו שהשאו אביו
 לאיזה עשיר ונכבד, לפי צדו"י ע"ש
 צד"טו הקדושה להתבודד, והוסכם כן
 צד"טו, וקרא את חותנו לחדרו ויאמר לו
 הנה רלוני להיות מהבדל בחדרי אני לצד,
 וגם אשתי לא תג"ן עמי בחדרי וכן ישתה
 הדבר זמן מה, לכן אני רולה שצני לי
 שתי מחילות יחדרי עד הבית הכס"י שא"ך
 צה"ך המזיונות להביה הכס"א מחדרי ולחזור
 לחדרי ב"ן המחילות שא יראוני שום בן
 אדם, גם לעשות נקב בדלה חדרי להביט
 לי מאכל ומשתה דרך הנקב בכל יום ויום

85 יח צדיקים סיפור מו סיפורי

היה לימוד הקב"ה בהסתתר ובסוד כידוע. והוא לא התבאר איש בזה והיה מעיין ולימוד בספרי קבלה בגלוי לעין כל. כן היה המהגות קדשו, היעב חרה להם להאזרכים כערכו מושלגים בהורה כמוהו ואולי יותר ממנו שהיו לומדים ג"כ בביהמ"ד זה חרה להם ע"ז שהתחיל להתנהג איש ברבנות כמו גוסר יוד ושחקו ממנו כחם בחסם. המיישבו ביניהם לעשות ממנו שחקן ולעג. ויקבלו ביניהם איזו מטבעות שלשה מטבע זו ב' זהובים ונחשו המטבע זו לאחר מהם. אותו האיש בא לפניו למקום מושבו. ואמר לו. רבי בבקשה מכס. קחו מהתי את המטבע זו לפדיון כי אשתי היא חולה מאוד. הרה"ק סיר מעחילי לקח המטבע בידו ומישמש בה וזרקה מיד ליד מימין לשמאל. ומשאל לימין. האיש עומד לפניו לשמוע מפיו איזה ברכה. והתאפק איש מלשחיק. אכן הרה"ק לא בירכה. אדרבא אמר לאותו האיש איני יכול לעשות לה שום טובה. האיש הלך מאתו אל חבריו שיטבו שם לחטה ללד מערב. וסיפר לחבריו מה שעשה הרב ומה שהשיב לו. והיה להם הדבר הזה לחסוק ולעג כי ידעו שאשתו היא בשלימות הנדירות כראוי. ושחקו ולעגו על הרב הר"מ עד למדו בעור מיטעין אחדים רץ ובא בליח מביטו להביהמ"ד ואמר לו לאותו האיש שנתן הפי"נ בדרך לילית. מהר לך אל ביהק כי אשחק נחלה פהאוס והיא מאוכזת. האיש הזה נבהל מאוד וכן כל חבריו נבהלו. וכן אותו האיש לביטו וכל הפצולות והרפואות שעשו לה לא הועילו לה ומה פתאום רח"ל. מוכן הדבר היעב שנעשה שגאה גדולה ביניהם ובין הה"ק הרי"מ הג"ל רק מחמת תורה הוכרה כולם לשחוק. כן התנהג זמן מה. אח"כ אמר לחותנו שיראה לשכור לו עגלה לנסוע לאיזו מקומות באחיו בכ"י כ"י והבגל העגלה יהיה המחמש שלו בכל זמן הכסיעה. כן עשה חותנו שכר לו עגלה לנסוע לכל מקום שירצה כ"י. אחר זמן מה נסע לבראד וכעשה שם מלמד תורה ולימד עם תלמידיו טורה שבש"פ. משניות ומכאן

כי ונשא חן בעיני הצעיר שלו. כהפיר בראד היו הלומדים והגדולים דשם מהגדים גדולים להבטש"ט הק' כי דרך הבטש"ט הק' היה רחוק וזר בעיניהם. עד שפעם א' טעדו צבס הגדולים ודיברו הרבה מהבטש"ט הק' עד שהיה ההכסם ביניהם לנדות ולהחרים את כ"ק הבטש"ט זל"ל כי חשדוהו שאינו מטיטרא דקדושה ח"ו. וכמעט שנגמר הדבר ביניהם לעשות כן. אכן הרב אב"ד דשם אמר לחבריו הגדולים שלא למהר. ולקרוח עוד את הבי"מ הזה צבא לכאן לא כביר. כי לדעתו שהוא לומד טורה לשמה. כי הילכו להביהמ"ד הוא אלל חדר המלמד הזה ושומע את לימודו שלומד בינו לבין עלמו בגודל יראה וההלכות. כן הוה שלחו לקרוח את המלמד למקום הוועד שלהם. בא אליהם. אמר הרב אב"ד אליו הנה כפי שאני שומע את לימוד שלכם קידם אור היום צעת שאני הולך לביהמ"ד גראה צעני שאחס לומדים טורה לשמה. לכן הכנו רוצים גם הסכמה שלכם על זה שיש לנו כמה קישות ופליאות על הבטש"ט כ"י כ"י והיכסם דעתנו להחרים ח"ו כי לדעתנו שאינו מוס טרא דקדושה ח"ו. אכן את רוצים גם הסכמה מאתכם ע"ז אם לעשות כן. הרה"ק כשמעו את כל דבריהם בזה ענה ואמר. הנה מי אני ומה אני נגדיכם להניד לכם את דעתי כי יודע אני מנישום ערכי נגדיכם כי אהם גדולים בהורה ואני הדיוט נגדיכם. אך אין מסרבין לגדול. לכן אין דעתי מסכים עמכם בדבר זה לעשותו. כי הלא דין מפרש צמח דוכתי צמחה ובגמרא. שאין חצין להרם שלא צפניו. וזכין לארם שלא צפניו. ואין לנו חוב גדול יותר מזה לנדות ולהחרים כ"י ואין יתכן לעשות ד"ז שלא צפניו. כי אולי אש כשאל איתו על כל אלו ההמיות אולי יהכ"ן לנו שלא יוקשה עליו כלום. ע"כ איני מסכים כן לעשות ד"ז שלא צפניו ח"ו. הם כשמעם דברים המולדיקים מפי המלמד לא היה להם עוד שום פתחון פה נגדו ונחבטל הקטרוג בצורה. והליל את הרב הבטש"ט הק' כ"י. אחר זה הלך המלמד אל הצעיר נתיס

נגדי. על כן משחק חלבים, עבור זה
 הוכרו בשמים שהיה מגיד מסכים בק'
 זלאטשוב, וכן הוה, זיע ועל כל ישראל
 בעובי'ז ובעוה"ב :

מו) דבר נחמד. המופלג הוסיק היר
 יחיאל שריב ז"ל מאוהרינק

סיפר לי ששמע זה מפי המופי היר חיים
 שריב ז"ל מסאטטוב. היר חיים שריב הכיל
 סיפר לו שנסע פעם אחד עם הרה"ק היר
 משה"י מזוועה"ל ז"ל יחד בעגלה א' אמר
 לו הרה"ק היר משה"ל הכיל בזה"ל שמשתי
 מפי אבי מורי הרה"ק היר יחיאל מיכל
 ז"ל מזלאטשוב, ואמר לי ששמע הפיק
 של הבעש"ט הקי ז"ל, שאמר הבעש"ט
 הקי בזה הלשון, פעלתי אלל השי"ת
 שהטבילה שאדם טובל אי"ע במקוה בבוקר
 יהיה נחשב לפני הקב"ה כמו הבנית יום א'
 ע"כ דברי מדשו :

שלו אבות ההלמידים שלו ואמר לכם מהחמה
 טעם הכמוס עמדי איני רולה להיות עוד
 מלמד אלליכם, ראו לכם מלמד אחר
 במקומי ואני נחוך ליסע לביתי. אם הרלו
 לשלם לי שכר לימוד בעד זמן זה שלמדתי
 עם בניכם כפי החשבון, הכי טוב. ואם
 לא חשלתו לי איני יכול לתבוע מכם ואסע
 לי מפה בלא תשלומין. גם באמצע הזמן.
 כי נחין לי זה. הבע"ב ביקשו אוהו שלא
 יעו"ב אותם. אולי מעט הוא הכסר לימוד
 שקלבו לו. יוסיפו לו כרצונו. אכן הוא לא
 רלה ונסע לו מבס. ובה למצו"ב אל
 הבעש"ט הקי. בצו"ו אליו נחן לו הבעש"ט
 שלום בגודל חביבות ואמר לו הבעש"ט הקי
 בזה הלשון. אהבה לדק ותשנא רבע ע"כ
 משחק אה"ים לעולם, זה הפסק עלך
 נאמר, אהבה לדק ותשנא רבע, היינו
 מה ששעית בבראד להסיר עלת הגאונים